

שם שהוא דף ט' עמ' א' יש טעות סופר בשורה ז', ותיבת אמנם שבשורה ז' קאי על מה שהקשה בשורה ה' ד"ה אבל צריך עיון, וכל מה שנכתב בשורה ז' קודם תיבת אמנם הכל נמחק, [א"ה וכבר בספרי הע"ח החדשים תיקנו הלשון בתוך הספר]. ועיין תו"ח דף קל"ט עמ' ב' שלכאורה שסוד הבקיעה נעשה עכשיו כפי פירושו, ודו"ק. ועיין בהקדמת באהבה שלכאורה לפי פירושו אינו מתיישב הלשון.

ד"ה ויורדים אבא ואמא עילאין ומתלבשין בישפוטת הראשונים וכו'. עיין מה שכתבתי במזכיר שלום במערכת הז' אות ד'.

ד"ה ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות בכתר שלהם ובחב"ד שלהם ובז"ת שלהם [ומסודר יחוד נ"ר איהיהוה"ה] זיווג פנימי רוחא ברוחא דאו"א אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא דאו"א. כן היא הגירסא בספרים ישנים ומה שכתב אחר הזיווג החיצון וכו' לפק"ד הנעשה במלת שמע. וראיתי סידור אחד שעל יחוד נ"ר כתוב עליו: "כלים דאחור דפנים זיווג חיצון גופא בגופא". ועל יחוד הוי"ה אהי"ה כתב: "זיווג פנימי רוחא ברוחא". ולפק"ד כיון שרוב הסידורים כן הגירסא בספרים הישנים אין לזוז ממנה בלא ראייה מבוררת, ואע"ג שכמעט לפי גירסא שלפנינו ולפי פירושו שפירש על מלות אחר הזיווג החיצון דגופא וכו', מילות אלו הם שלא לצורך, מ"מ מכח דקדוק אין למחוק רוב הספרים ובפרט שאפשר לידחק בה ולומר שהוא בא לאשמועינן בעלמא שאין

שהזווג הוא צפנימיות כנוצר למעלה וזנה"י דעתיק וא"א כתב שהם נשמה כנוצר למעלה, די לנו זמה שגילה הרב ז"ל.

ובמה שהקדים הוי"ה לאהי"ה זהתעוררות מ"ד ומ"ן, עיין צשה"כ ענין כוונת ק"ש דרוש ו' דף כ"ד עמוד ג' צד"ה ועמה, ועיין צשה"כ דרוש ה' דף כ"צ עמוד א' צד"ה עוד פירוש כוונת שמע, וז"ל: "וכל זה תעלה על ידי שם הוי"ה דס"ג למ"ן, ואז תחבר ותשלב שתי שמות של הוי"ה והאי"ה" וכו' עכ"ל. והגם שכבר היה השלוב של או"א גופא בגופא ורוחא ברוחא ואפילו הכי כתב הרב ז"ל עוד בהעלת המ"ן שלוב הוי"ה והאי"ה, לענ"ד אפשר לומר שעקירת הטיפה של המ"ד והמ"ן של המוחין הוא מן החילוניות וכדמפרש ואזיל הרב ז"ל צשה"כ שם דרוש ה' צד"ה הנזכר למעלה שם בסמוך וז"ל: "ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א והם ארבע פעמים יה"ו", עכ"ל.

ד"ה גם יכוין שעל ידי ריבוי האור נסדק היסוד דעתיק וכו'. עיין נה"ש דף מ"ד עמ' א' [בנד"מ דף כ"ז ע"ב] והוא מע"ח שער ז"א פרק ב' יעוין שם, ועיין שם שכתב שכל זיווג שהוא להמשכת מוחין מוכרח להיות כן ואכמ"ל. ומה שכתב כוונת הנסדק בכאן, לפק"ד אין הכוונה עכשיו נסדק, שהרי מרהיטות לשון רבינו ז"ל משמע שקודם לכן נסדק, אלא כיון שבא זמן לכוון בזיווג או"א ועיקר שנסדק היסוד הוא לצורך או"א שיהיו פרצוף אחד, הזכיר אותה בכאן, ועיין בהגהת רבינו על ע"ח שער ז"א פרק ב' שכן היא עיקר הסכמתו. ודע [שבהגהת הרש"ש הנזכרת] שבנה"ש

לכווין בזווג הפנימי עד שיכווין בחיצון. ואע"ג שגם הגירסא של ספרים הישנים אפשר לפרשה כן, מ"מ אין רהיטות הלשון משמע לפי שמצויר יחוד נ"ר קודם תיבת אחר הזיווג החיצון וכו'.

ואח"כ מצאתי בסידורים אחרים שמסדרים יחוד נ"ר קודם, ואח"כ יחוד אהי"ה הוי"ה, וכנראה כמו סידור רבני ארם צובא, וכן מצאתי עוד סידורים שמסודרים כן, ולפק"ד מוכרח לומר כן שאם כפי רהיטות הגירסא שהוא אהי"ה הוי"ה הוא לזיווג יחוד נ"ר עצמו למה לעשות בכללות ובפרטות, ועוד יש להקשות, וגם כל הסידורים יש לפרש אותם בכוונה זאת בלא דוחק כלל כאשר יראה הרואה. ומה שסידרו אהי"ה הוי"ה קודם הוא **לרוב קלות השייכים**, ודו"ק. וכפי זה למדתי שגם בשמע שסידר הוי"ה אהי"ה ויחוד נ"ר הכוונה יחוד נשיקין רוחא ברוחא ויחוד גופא, **ולא** תקשה דשם הקדים הוי"ה אהי"ה וכו' וכאן מאחרו, שיש בסוד הנשיקין שניים יחוד אחד קודם הזיווג והשני אחר הזיווג. וכל זה בפילפולה כל זמן שלא קיבלתי וה' יאיר עינינו בתורתו. גם בסידור אחר מצאתי שזה הכוונה כתובה בחצי לבנה על צד אחר וכנראה שרוצה להסיר אותה, או כמו שכתב שזה מיירי בפנימיות דחיצוניות ובפנימיות, לכן כתב אותה על צד אחד ובחצי לבנה.

דף ל"ז עמוד ב'

ד"ה גם יכוין לעורר מ"ד דאבא על ידי

חיה ש"ו ועל ידי שם ע"ב וכו'. ראיתי כתב יד הגהה לאחד קדוש ששירטט וכתב: "כוונה זו בערבית ועיין שער היחודים", ע"כ. ולפק"ד אין ראייה משער היחודים ואדרבה משער היחודים משמע להיפך, שהרי בשער היחודים כתב שבערבית יש לכוין כוונה זו בה' אלהינו יעוין שם, ואם כן רבינו שכתב כוונה זו באחד לא קאי על ערבית. ודע שבסידור ישן סדורה כוונה זו גם בעמידה בתיבת באהבה, ובעזה"ו שם יבואר. וא"ת ומהיכן הוציא רבינו כוונה זו, עיין לעיל מעבר לדף מה שכתבתי בד"ה ויכוין לעורר מ"ד ומ"ן וכו'. **ודע** ביחוד זה יש שתי נוסחאות, והוא אחר חיבור הוי"ה אהי"ה יש ספרים שכתוב "ומזדווגים בבחינת כלים חיצוניות דפנימיות שלהם", ולכאורה גירסא השניה עיקר שלפי גירסא הראשונה היה צריך לסדר שילוב אהי"ה הוי"ה ושילוב הוי"ה אהי"ה, ודו"ק.

ד"ה ואז נמשכים ד' מוחין דחכמה שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו וכו'. עיין בהגהות רבינו על ע"ח שער כ"ו שער הצלם פרק ב', ועיין ת"ח דף קס"א סוף עמוד א', ועיין הגהת רבינו על שער המוחין פרק ט' אשר לא עלתה על מכבש הדפוס והועתקה בראש ע"ח שלי, [א"ה וכבר הודפסה בספרי הע"ח החדשים בפרק ט' משער כ' דף ק' ע"ב אות א']. ועיין בשער הכללים תחילת פרק י', ובשער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש א'. ד"ה ויכוין להמשיך מיסוד דאבא וכו' שם ע"ב וכו'. עיין ע"ח שער המ"ד

ענין בונת חזרת העמידה שער הכוונות דרוש ה

מזד פנים וכנגדו מאחור נעשה גוף הנקבה הנק' אדני והרי זה יחוד שלישי וזה הטעם שאמרנו לעיל שדרך לבין חיבור יאהדוה"י באות ח' של אמן ובאות מס וכן באות טן פשוט'. וזוה ית' לך מאמר דפי וילך הגיל רש"א אלף עמיקא דבירא וכו' פי' כי הנה אודעתך כי עמיקא דבירא הוא פי' היסוד דאימא עלאה שנפתח במקום החזה דז"א ולכן אות אלף היא שם כנגד אלף דאהיה שהוא אור היולא מן בינה הנק' אהיה מפי היסוד שלה מוך החזה דז"א כגודע כי ז"ס אלף שבתוך מילוי הוא של שם ההוי"ה דאלפין כי אות האלף היא כנגד השליש האמצעי דת"ת דז"א שהוא מקום החזה אשר שם פתיחה פי' היסוד דאימא הגו' הנקרא שם אהיה מס פתוחה נק' הגרא דנגיד ונפיק זהו יסוד דז"א אשר הוא פתוח וכנגדה מאחוריו הוא הדעת דטק' רחל הנקרא מס סתומה בסוד הדעת הסתום ונק' מס סתומה א' טן פשוטה וכפופה הם באותו חלל דבין ב' ירכין כג"ל והטן פשוטה היא כנגדו שהוא פשוט וישר מהפשט באמצע וכנגדו מאחוריו הת"ת דטק' הגאלל ממנו כג"ל והוא נק' טן כפופה שהוא ת"ת דטק' :

ונחזור לענין כוונת אמן כי הגם נבאר כוונתו אך היא להוריד אור עליון מן אימא עלאה אל ז"ן באותס הג'

מקומות שמתחברין יחד. וכל זה הוא ככוונת אמן דשאר ברכות אבל ככוונת אמן דחזרת עמידה דש"ך אינו כך לפי שאז כבר חזרו פכ"פ ואין שם החיבורים הג"ל דבחי' אחר באחור ולכן לריך לחברם בג' מקומות הג"ל דבחי' היותם פנים פנים ועכ"ז עיקר הכוונה היא ע"ד הג"ל והוא במה שהודעתך כי כל דבר שבקדוש' בכל מקום שהלך אף שמתלק מן מקום שמתח שם במקומו' רושם א' ואינו זו משם לעולם ונמלא שאפ"י שהוא עתה פכ"פ אנו אומרים אמן להאיר אותם הג' רשומים הראשונים שנתרשמו בהיותם אחר באחור ושם היא כוונת האמן ב' והנה מורי ז"ל היה רוצה לפרש לנו איך אות אלף מורה על שני שמות הוי"ה ואדני כנו' וכן אות מס וכן אות טן אבל לא ביאר רק אות האלף. ואף גם אותה אלף שכחתיה אלא מתוך קלת סימנים נלפ"ד שזו מה ששמעתי אפ"י שאינו זכור ולכן לא אמנע מלכתבו. הנה שם ההוי"ה דמילוי אלפין דמ"ה מקומו' הוא בקו אמצעי דז"א כי בדעת שבו יש שם מ"ה א' הקושר ומחבר עמו את החכמ' ואת הבינה ובחי' יש ג"כ הוי"ה אחרת דמ"ה וקושרת ומחברת עמו חויג' כי וביסוד היא הוי"ה דמ"ה וקושר ומחבר עמו את הגיה' . ויודע כי יחוס בנלח ימיון ואדני בסוד לשמאלו ולכן דמורא עומד בנלח והטק' בסוד והנה דבחי' הוי"ה דמ"ה אשר בת"ת חז' של זו ההוי"ה היא יהוה וחז' דבחי' אדני כי בחזי הת"ת בלד ימין הקרוב אל החסד הוא שם ההוי"ה. ובחזי הת"ת השמאלי הקרוב אל הגבורה הוא שם אדני. והענין הוא כי חזי ההוי"ה היא יוד הא ועומדת בלד ימין הת"ת והנה יו"ד היא ג' יהוה והרי איך יש שם ההוי"ה בימין הת"ת. ואם תלייר אות אלף שבמילוי הא ראשונ' הנו' בליור יוד כזה **א** הוא **ב** ועם כ"ה הנו' הרי הם מ"ה דאלפין. גם אם תלרף עמו הכללות יהי' מ"ה שהוא מילוי ההוי"ה דע"ב דיודין כגודע שהוא מזד הימין אמנם החזי הוי"ה שבדל שמאל הת"ת היא ב' אותיות אחרות או הא והם בנימטרי' י"ט כמנין חוה שהיא הנקב' אח"כ תלייר שני אלפין שיש במילוי וכו' הא. האלף הראשון בליור יו"ד **א** ואלף השני בליור יוד **ב** כזה **א** והוא בני' מ"ו. ועם חשבון הי"ט הראשון הם בני' ס"ה והרי איך חזי ההוי"ה השמאלי' היא בחז' אדני ונמלא כי ליור אות אלף בליוריה שהם בחויה דמ"ה דאלפין שבת"ת זו היא הגורמת לענין זה להיות שני שמות אלו יהוה ואדני בת"ת והרי איך שם זה של יאהדוה"י הוא באות אלף של אמן עוד יש חילוק א' בין האמנים הגו' :

ועתה נבאר ענין החילוקים שיש בין עניית אמן של התפל' העמידה ואמן של ברכות המלות והנהנין ואמן של הקדי' והרי הם ג' בחי' והנה אמן של הקדיש נק' בחי' חיבוק ד' ולכן לריך בכוונת ענייתו להקדים הטק' לדברא שבתחילה תעורר שם אדני ואח"כ שם הוי"ה וזה סדר כוונתו **אדהנייה** כי הטק' מקדמת להתעורר בתחלה והוא מתחקה

ולכן אותיות אדני קודמות לאותיות הוי"ה והטעם לפי שהחיבוק קודם אל הנישוק ולכן בקדיש שה"ס החיבוק או **אופיות הנקב'** קודמות. אבל ב' חלוקות אחרות של אמן דהמלות והנהנין ואמן

דחפלה

דגרות וביאורים: א) ז"ל פ"ח טן פשוטה וכפופה. פשוטה נגד הכל של יסוד דז"א שהוא פשוט וישר וכו' נכלל ל' כפופה והוא גופא דטק' מאחוריו הנקרא ל' כפופה: ב) ועיין חו"מ דפ"ב ע"א וד"כ ע"א: ג) פ"ח פ"ב משער כונת אמן: ד) שהוא רכוש שם אדני העולה היטב פ"ח ע"ס:

אמן ולכן לריך להודיעך בתחילה היכן רומזים אלו הג' אותיות אמן וזוה יתבאר לך מאמר א' של הו' פ' וילך דרפ"ה ע"ב ר"ש אמר אלף עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נפקי וכענין ומשתכחין. מס פתוחה נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מס והוא רז"א דתנין מס פתוחה מס סתומה כמה דאוקימנא למרבה המשרה. טן פשוטה כלל דתרין טנין טן כפופה כלל דאות ו' כלל דטן כפופה כג"כ כלל אקרי טן וזו טן כו'. ובתחילה לריך לבאר מליאותם ואח"כ נבאר לשון המאמר הזה. דע כי אות אלף של אמן רומזת בת"ת דז"א והוא גופא דליה וזוה מס רומזת ביסוד דז"א וזוה טן פשוטה רומזת במקום החלל שבין תרין ירכין כ"ה דז"א ממקום שנסתיים היסוד משם ולמטה כגודע כי ל"ה מתפשטין לאורכן יותר משיעור אורך היסוד ושם באותו חלל שבין ל"ה הוא כעין זורת טן פשוטה ונמלא כי ג' אותיות אמן כולם הם בקו האמצעי דז"א והסתחלתם מת"ת שבו ולמטה. והענין הוא כי ענין אמן הוא חיבור ז"א בטק' הוי"ה באדני שעולים בגי' אמן כג"ל והחיבור הזה אינו מתחיל אלא מן הת"ת דז"א ולמטה כי התחלת פרזוף רחל הוא מן החזה ולמטה מחוברים אחר באחור שניהם יחד :

וכבר ידעת מ"ש בחיקויים על וכפופה פרודות כו' דב' ל' תיקון י"ח כי ז"ן הם מתפרדים זה מזה בבחי' הזרועות

שהם החויג' ובחי' הרגלים שהם נו"ה כי כולם נק' בחי' כנפים והטעם הוא כי להיות ז"א גדול וגבוה בקומתו יותר ממנה אין זרועותיהם מכוונים ביחד ולא שוקיים כי שיעור כל קומת' הוא מן החזה שלו ולמטה ולכן כנפיהם פרודות ואינן מחוברות יחד אלא בקו האמצעי לבד ושם מתחברים יחד בסוד שם **אאדרונה** שהוא בגי' אמן שהוא בג' מקומות קו האמצעי כנו' ולא במקום אחר ונבאר עתה ענין החברת יחד בג' אותיות אלו של אמן כי הנה אות אלף הוא בת"ת דז"א ששם מתחברים ז"ן יחוד ראשון כי מזד פנים הוא בחי' פ"ת אל ז"א ומזד אחר הוא בחי' סהר אל טק', וזוה מס הוא ביסוד יחוד שני כי מזד פנים הוא בחי' יסוד אל י"א. ומזד אחר הוא בחי' דעת אל טק' דז"א. וזוה טן פשוטה היא באותו החלל שבין תרין ירכין כג"ל אשר כבר הודעתך בענין ג' גלגולים של שם והכל ומשה בפ' שופטים בשער המלות שצטות לא ירבה לו נשים איך מפי היסוד דז"א נמשך ויולא משם התפשטות ועקר אל' ואור גדול היולא משם ונמשך ומתפשט בין הרגלים שבתל אור זה יולא מפי היסוד דבחי' הגנוז ומלוכס מוך היסוד דז"א כגודע ואין גילוי נמור אל פי היסוד דבחי' אלא שם בלבד ואעפ"י שג"כ יולא דרך שם הארה גדולה מן ז"א עלמנו עכ"ז עיקר הארה אשר שם הוא מזד יסוד אבא אשר אין לו גלוי אחר אלא זה בלבד. וענין הארה זו נחלקת לב' חלקים שהם ד'. הראשונה הוא הכל היולא מיסוד דבחי' ונחלק לב' חלקים והא' הוא ללורך יעקב כי הנה כתר דיעקב הוא בת"ת דז"א ודעת דיעקב הוא ביסוד דז"א ג' ושאר התפשטות גופא דיעקב והת"ת שלו אין לו אחיזה אסמיה כנגדו בז"א ואח"כ מהיכן נלחו ונעשה. אבל הענין הוא כי הנה זה ההבל והאור היולא מיסוד דבחי' דרך פי היסוד דז"א ומתפשט ביושר באמצע בין תרין ירכין דליה משם בוללות ונוללת ההארה היא ללד פנים דז"א ושם נעשה גוף יעקב אמנם ההארה וההבל בעלמנו אשר שם באמצע בין תרין ירכין דז"א הוא בחי' הכל בן אדה"ר שהוא גלגול ראשון של משה. ועוד יש הכל אחד היולא מיסוד דאימא ג"כ ונבחי' החויג' אשר בה דרך פי היסוד דז"א ויולא גם הוא לחוך בסוד הכל בין תרין ירכין וגם זה נחלק לב' חלקים ההבל בעלמנו שבין ב' ירכין הוא בחי' קין בן אדה"ר בסוד ג' גלגולים שהם קין יסרו מזרי כמבואר אללנו ומה שבולט ממנו לחוך הוא מתנוקף ללד האחור דז"א ושם נעשה ממנו גופא דאמצעיתא דרחל נוקבא דז"א אשר גם זו אין לה סמך ואחיה כנגדה בז"א אלא בהבל הזה. אבל הזרועות והרגלים דיעקב ורחל יש להם סמך ואחיה כנו' שהם ארוכים אבל ביסוד דז"א קו האמצעי שהוא קרר אין להם אחיזה בו אלא באלו האורות וההבלים הגו' וזכור הקדמה זו ותדע מהיכן נעשה בנין דגופא דיעקב ובנין גופא דרחל :

ונחזור לענין ראשון כי הרי ביארנו ענין טן של אמן איך היא רומזת זוה ההבל היולא מיסוד דז"א עלמנו ונקר' הוי"ה

דגרות וביאורים: א) ז"ל פ"ח טן פשוטה וכפופה. פשוטה נגד הכל של יסוד דז"א שהוא פשוט וישר וכו' נכלל ל' כפופה והוא גופא דטק' מאחוריו הנקרא ל' כפופה: ב) ועיין חו"מ דפ"ב ע"א וד"כ ע"א: ג) פ"ח פ"ב משער כונת אמן: ד) שהוא רכוש שם אדני העולה היטב פ"ח ע"ס:

דחפלה והעמידה שניהם נקרא ג' שוק והכונה בהם היא כסדר יאהדונה יהיה של הזכר קודמת אל האדני שבנקב והשעם הוא כי כיון שהנישוק הוא אחר החיבוק ולכן אז הזכר מתעורר קודם הנקבה לפי שפעם הראשונה בלבד שהוא החיבוק קדמה הנקבה להתעורר ומשם ואילך הזכר מתעורר מחילה אמנם בשתי החלוקות האלו א"פ שהם שנים בענין הג' שהם בחיני נישוק עכ"ל יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקב' ויש נישוק ששניהם נושקים יחד וזה החילוק יש בין אמן דהפלה ועמידה ובין אמן דשאר ברכות של המזות ושל ברכת הנהנין כי החלוקה הראשונה מהן היא שהוא מתחיל לנשק אותה ונשיקה שלו יורדת אללה. ואח"כ נשיקה שלה עולה אליו ומלא שבתחילה ירד יוד של הויה ואח"כ עלתה אלף של אדני. והחלוקה הב' היא ששניהם נעשו' לאחד ובשמתחיל היוד של הויה לירד מתחלה אלף של אדני לעלות עד ששניהם פוגעים וצ"ו בשיקול א' ובענין זה יש חילוק ביניהם. אבל הג' השוה שביניהן הוא שלעולם יהיה נזכרת על אדני משא"כ בזמן של קדיש כגו' אבל שכתתי איזה חלוקה מאלו השמים היא של ברכת המזות והנהנין ואיזה היא של העמידה: והנלעיד אללי שבזמן של העמידה הם שני הנשיקין שלהם ביחד לפי שאלו הם סוד הנשיקין השניים הנעשים בעת הורדת השפה מן הזכר אל הנקב' והוא בעת העמיד' וזו נשיקת זל' כהרא' ברשומת חדא. אבל האמן דברכת המזות והנהנין הם הנשיקין הראשונים ואז הזכר הוא מתחיל להתעורר ולנשק וצוה' נבאר לך מאמר א' צו' פ' תרומה דקס"ו ע"א בענין בריה דרב ספרא שדילג מאיגרא כדי לשמוע קדיש מפי הגבור והשעם הוא דע' לך שאתו החכם בריה דרב ספרא בגלגול הראשון שקדם אליו עשה בענין סוד החיבוק ונתגלגל עתה לתקן מה שעשה אז ונדע כי כל מי שמתגלגל על איזה דבר שקלקל לר"ך לתקנו עתה בטורח גדול ובמסירת עצמו עליו ולכן כל זמן שלא שיקן החכם היה את המעוה ההוא לא רצה להתחבר עם אשתו כיון שענין החיבוק הקודם אל הווג עשה בו בתחילה וכן נראה מלשון הו' שם כי לטעם זה לא רצה לישא אשתו עד אז ואמנם כאשר בא אל יוד המעשה הזה דעניית הקדיש שהוא בחי החיבוק העליון כגו' ומסר עצמו על עניית הקדיש שהפיל עצמו מן הגג כגו' על עניית אמן שה"ס החיבוק אז נתקן טעמו הראשון. ואחר שתיקן ענין החיבוק עדיין היה לר"ך לעשות בחי' הנישוק הבא אחר החיבוק ושאלו ע"י אותם סודות התורה שדרש בפניהם מה שלא היה יכול לעשות קודם שתיקן החיבוק ולכן לא דרש אותם הדרשות של סודות התורה עד שתיקן החיבוק כדי שיצאו הדברי' כסדרן בסתלה החיבוק ואח"כ הנישוק הווג עם אשתו א):

כ"ו מכאן וכו' מכאן ואי' הכולל הרי מ"ה והנה הכ"ב שמכאן הם כ"ב אותיות שיש בשני שמות יהוה ואדני במלויים וכן כ"ב מכאן והם ג"כ ע"ד הנו' ואי' הרי שבהיה דמ"ה נרמזו בו כ"ב ש"ס שהם כ"ב אותיות שיש בו והוא בחי' מר"ג הנכללי' בו ונעשים בו יהוה ואדני פעם אחת ועוד יש בו בעצמו יהוה ואדני פעם אחרת בעצמו. גם דע כי מלוי יהוה יודין דע"ב שבבא"ב היא מ"ו וזו היא בחי' הע"ב דבא"ב שירוש' אבן משל אביו. וזה המיו של מלוי הנו' מוריד בטרם א' שנק' א אחת שיריה ב' יודין וזו שהם בגי' מ"ו ג"כ בהיות היודין מלאים הם כ"ב' ואות הואו בלתי מלוי ולכן אמרו בתיקונים שאות אלף שבחכמה היא זורה י"ו וזורה אלף שבכביה היא זורה י"ד והנה מכת זה המלוי שהוא מ"ו נעשה ז"א בחי' ההויה דמ"ה דאלפין עם הכולל ג"כ מ"ו ואח"כ כאשר ז"א מגדיל את נוקבא נותן לה המלוי ג"כ שלקח מאבא שהוא מ"ו והמלוי דהויה דמ"ה שלו עצמו שעולה בגימטרי' י"ט :

והנה כנגד המלוי שנתן לה מהויה שלו דמ"ה שהיא י"ט לכן נקי' היא חוה אשת אדני'ר כי חוה בגי' י"ט ואדם בגי' מ"ה כי מן המלוי שלו נעשית טוק' חוה וכשתתן לה ג"כ המלוי של מ"ו שלקח מאבא אז נקי' טוק' אדני כמנין מ"ו י"ט שהם בגי' ס"ה וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ כי ה' שהוא ז"א נשתתף עם חכמה נקי' אבא וע"י שני המלויים שלו ושל חכמה שהם י"ט ומ"ו יסד ארץ דהיינו טוק' הנקרא ארץ שהיא שם אדני ובנה את בנייה והגדילה. ע"כ מה ששמעתי אתי ממורי ז"ל בענין סוד עניית אמן וזה ששמעתי מוולתו ששמע ממורי ז"ל. וז"ל עוד סוד עניית אמן הנה אמן בגי' יאהדונה והנה אלו הנקודות הם מלוי שני היות שהם יוד' הא ואו הא יוד הא ואו הא וכללם שבחוד ז"ן גם היא נקי' מ"ה ובניקודם זולת אותיות האחרונות הוא ג' ס"ג שעולים לאימא לקבל מוחין ועם ניקוד שני אותיות האחרונות וב' שמות עולים לא"א. אותיות שלאחר אותיות אמן הם בגי' האו"ה (ג) ובאח"כ הוא י"ט מ"ב מן מ"ה ומן ס"ג. אמר הכותב ע"כ מלאתי כתוב ולעמיד שזכר פ' כי הנה שני שמות הנו' בלתי נקודות הם בגי' צ"א כמנין שתי היות דמ"ה עם הכולל והם כנגד ז"ן כי בהיות נקי' מתייחדת עמו אז ג"כ היא נקי' הויה דמ"ה והנקי' שבהם כפי מה שכתובים בהויה יהוה אדני' וב' אותיותיו האחרונות אין בהם ניקוד ויש בהם' ח' יודין וב' ויין והם בגימ' ל"ח וכשתחבר האותיות עם הנקי' שהם ז"א וז"ח יעלו בגי' קפ"ט שהם ג' היות דס"ג. והכוונה היא שעתה שולין ז"ן הגמזים באותיות לבדם כגו' אל אימא ע"כ יעלה הנקי' ס"ג לקבל משם ג' מוחין שהם ג' הויה דס"ג הגמזים במספר האותיות והנקודות כגו'. אמר עוד שאם הוסיף ותקד גם שני אותיות האחרונות כפי מבע"ה האותיות שהם ה"י ד' יחוספו ג' יודין שהם ל' על הקפ"ט הגו' ויהי ר"יש ועם שני כוללים של שני השמות יעלו בגי' אר"ך לרמזו שאחר שיקבלו ז"ן הג' מוחין מאימא חוזרים ועולים עוד עד א"א הנקי' אר"ך אפי' כנדע. אמר עוד אותיות שלאחריו הוא בגי' י"ט אלהים כי ולא הבנתי ענין זה הי"א' אמר עוד ובאח"כ בו' ר"ל כי בשתחליף שני שמות הנו' באח"כ יהיו **בתצוק פמזם** והוא בגי' תתמ"ט כמנין י"פ מ"ב אותיות שיש בה' היות דס"ג. וה' היות דמ"ה בפשוטן ובמלויים ובמלוי מלויים שהם תתי"ב והכ"ט איני יודע עניינם ע"כ א):

סוד אל מלך יושב בו' (ד) כי חוספת השבת מתחיל מיום ששי מתחילת שעה ששית כמו שית' דף פב' בע"ה בענין ע"ש על פסוק יום השישי ה' יתירה ומלא כי ז' ו' שבת אחרונות של יום הששי וכל כ"ד שעות דיום השבת הקב"ה יושב בהם על כסא רחמים מפני כבוד השבת ומספרם אל' שעות וז"ל אל מלך יושב על כסא רחמים ושאר ימי החול יושב על כסא דין גם בתיקוני' אמרו שהם ר"ת אמ"ל על כר"ב על ידי' שאט קוראים ומתנהג עם ו' יתירה. (ט) סוד ענין היודיו שנהנו לומר אחר חזרת ש"ן התפילה קודם נפילת אפי'ס. דע כי אעפ"י שהתורה על חטאיו נשומע

הגהות וביאורים: א) ה"ש עוד מלחי הילוקים אחרים בענין האמן ואכתובם עם וז"ל ובי' (ב) פע"ה ע"ד משער כינת אמן: ג) ל"א הויה: ד) ה"ה נזירי ויוד כזלס: ה) וי"ב ככ"י אמר הנזיר אר"ן ס"ט מ"כ משמיה דנברא רבא וז"ל ואני הנזיר ראונין העיר ה' את עיני וראיתי שנדבי הרב הנדול שרירין וקיימין אין בהם נפתל ושקם והוא דמ"ה אותיות שאחריו ר"ל בגי'ם שהוא אותיות שלאחר אמן ושולים הויה אלקים ולא הזכר כדברי הרב פעמים כמו שהבין מוהר"ח ז"ל אלא י' אלקים והי' הוא הויה אפ"י ש"ן דרך הרב לומר כן וזה דעתי. ומ"ם כח"ה כ"ג א' פעמים מ"כ כ"ב דעתי כי אמן כח"ה כ"ג הוא ח"ט'ע ועם הכולל ת"ך מספר י"ט מ"ג הנלגנ"ד נכתתי עכ"ל ס"ג. ובספ"י השמ"ש ז"ל כמספר הויה ואלקים והויה אלקים כח"ה כ"ג בגי' חת"ם שהוא עשר פעמים מ"כ דס"ס מ"ה ושטר פעמים מ"כ דס"ס ס"ג עם כללות הפסוקים היות כוללנ"ה. עוד פ"י כגם כח"ה כ"ב הוא י"ג וי"ג הוא ד' ושערה אלהים היא מספר אל' ואל הוא ד': ו) א"ס מדרוש הוא נראה שהשומע שמע מהאר"י ז"ל וטעה ורצה אבא לתקנו ועפ"י לא עלתה בינו לתקנו כדלוי: ז) דרוש זה מולתו: ח) פע"ה ס"ח משליחות ד"ה מע"ה אחר עמידה בו' ור"ה אחר חזרת הש"ס: ט) ע"כ מולתו:

הגהות וביאורים: א) ה"ש עוד מלחי הילוקים אחרים בענין האמן ואכתובם עם וז"ל ובי' (ב) פע"ה ע"ד משער כינת אמן: ג) ל"א הויה: ד) ה"ה נזירי ויוד כזלס: ה) וי"ב ככ"י אמר הנזיר אר"ן ס"ט מ"כ משמיה דנברא רבא וז"ל ואני הנזיר ראונין העיר ה' את עיני וראיתי שנדבי הרב הנדול שרירין וקיימין אין בהם נפתל ושקם והוא דמ"ה אותיות שאחריו ר"ל בגי'ם שהוא אותיות שלאחר אמן ושולים הויה אלקים ולא הזכר כדברי הרב פעמים כמו שהבין מוהר"ח ז"ל אלא י' אלקים והי' הוא הויה אפ"י ש"ן דרך הרב לומר כן וזה דעתי. ומ"ם כח"ה כ"ג א' פעמים מ"כ כ"ב דעתי כי אמן כח"ה כ"ג הוא ח"ט'ע ועם הכולל ת"ך מספר י"ט מ"ג הנלגנ"ד נכתתי עכ"ל ס"ג. ובספ"י השמ"ש ז"ל כמספר הויה ואלקים והויה אלקים כח"ה כ"ג בגי' חת"ם שהוא עשר פעמים מ"כ דס"ס מ"ה ושטר פעמים מ"כ דס"ס ס"ג עם כללות הפסוקים היות כוללנ"ה. עוד פ"י כגם כח"ה כ"ב הוא י"ג וי"ג הוא ד' ושערה אלהים היא מספר אל' ואל הוא ד': ו) א"ס מדרוש הוא נראה שהשומע שמע מהאר"י ז"ל וטעה ורצה אבא לתקנו ועפ"י לא עלתה בינו לתקנו כדלוי: ז) דרוש זה מולתו: ח) פע"ה ס"ח משליחות ד"ה מע"ה אחר עמידה בו' ור"ה אחר חזרת הש"ס: ט) ע"כ מולתו:

ע"א ד"ה זיווג. אבל מענ"ה די"ב רע"ד נראה שאהי' הוי' דכאן, והוי' אהי' דשמע, הם עצמם הנפרטים כ"א לג' זיווגי נ"ר ואינם ב' דברים ע"ש עוד.

(לז, ב) ויכוון לזיווג ישסו"ת הב'. עי' הסדר בפת"ע דכ"ב ע"א ד"ה הגה

וכו'. תחי' יסוד דעתי' ונעשו אוי"ש פ'ר' א' ואו"ת פ'ר' א'. אח"כ זיווג או"א עי' וירידת החו"ב ליסודם החו"ג למלכותם. אח"כ זיווג ישסו"ת הא', וחילוף המו', וירידתם לנה"י שלהם שהם ישסו"ת הב', ושם מתלבש המ' בכחב"ד שלהם והל' וכו' וכו' ע"כ. ויש לי להבין, הרי או"א וישסו"ת נעשו רק ב' פ'ר' כוללים, ומה הכונה א"כ שיזדווגו בתחי' או"א ואח"כ ישסו"ת. ועוד שאו"א נזדווגו אחר שקיבלו טיפת המו' דז"א מהמזלות, ובישסו"ת לא נזכר שקיבלו לפני זיווגם. ועוד שכאן או' הרש"ש זיע"א להוציא צלמי המו' שבנה"י דישסו"ת הא', ובשכ"ה פ"ד כרו"ל בהעשות בו"ת פ'ר' א' יהיה היסוד של כללות הפ'ר' כמעט בפי התבונה ובזה היסוד הכללי היה הזיווג ושם נעיתנו המו' ש לז"א בסוד העי' ובבא זמן לידה יצאו מו' אלו מיסוד הזה של כללות. ועי' בשי"ט פ"ד שכרו"ל שבהתכללות בו"ת התבונה מלבישה לבינה מהחזה ולמטה ושם הם ג"ר דתבונה, ובתוכם, דהיינו בבינה דתבונה, שם היה עי' ז"א. ובצאת ז"א מתבונה (ר"ל מבינה דתבונה שהם ג"ר דתבונה. ש"ש) אז נתלבש בסוד צלם בתבונה הב' שהיא ג' שגם היא מלבשת לתבונה הא' ע"ד שתבונה הא' מלבשת לבינה ע"כ ע"ש.

ובכן מכללות הדברים נראה אפ' שהענין כך הוא. שנתכללו או"א וישסו"ת, והיינו שישסו"ת מלבישים לאו"א מחזה ולמטה. ובתחי' נזדווגו או"א דהיינו החב"ד הכוללים, וזה זיווג הא' של הפ'ר' שהוא זיווג המו' (עי' גה"ש ד"ט סוע"א). ואז ירדו המו' ליו"מ של החב"ד הנו', ונמצאו שהם בג"ר דישסו"ת הא'. ומזדווגים הישסו"ת הא' והוא הזיווג הב' שהוא זיווג דגופא של הפ'ר' הכללי דאו"א וישסו"ת, ויורדים המו' דז"א לנה"י של ישסו"ת הא', ומשם הם יוצאים. וצ"ל שהם גה"י הפרטיים דג"ר דישסו"ת הא'.

שנמשך הדבר מזה שנתחברו או"א. שאם לא יהיה זיווג עתי' איך יתחברו אח"כ ודוק. וכמו שכן מוכרח לפ"ד התו"ח לפרש דברי רו"ל בע"ח ומבו"ש הגז"ל שע"י העלי' יבקע היסוד, היינו כתוצאה מהעלי' יהיה אח"כ בקיעת היסוד, ולא שבזמן העלי' ממש נבקע.

(לז, א) אבא ויש"ס פ'ר' א' וכו' ויורדים וכו' ומתלבשים. עי' שי"ז פ"ב וש"ש שם אות ט' ושי"ט פ"ד ומבו"ש ד"מ סוע"ג ומזכיר שלום בשי"ז פ"ב הגז' ד"ה ועתה ומזכיר שלום מערכת ז' אות ד'.

(לז, א) רוחא ברוחא. וכתב בפת"ע אות ט"ז ועתה במלת א' הוא זיווג דרוחא ברוחא וכו' שמזדווגים או"א בתחי' זיווג דנשיקין קודם זיווג החיצו' דגופא בגופא שלהם וכו' ודע דט"ס נפל וכו' וצ"ל אחר כך הזיווג וכו' ודע דכל הזיווגים הם עד"ז תחי' חבוק ונישוק וזיווג וכו' אמנם באו"א לא מצינו מפורש בחי' החיבוק שלהם איה מקומו לעשותו עכ"ל ע"ש. ובסדר קשע"ה דנ"ח ע"ג ד"ה מ"ש ולווגם בסוד נ"ר שהם וכו' נתבאר בכמה מקומות והוא בבחי' חיבוק ונישוק וזיווג דאין זיווג בלא ג' בחי' אלו עכ"ל. ופשט דבריו אלו קצ"ע לענ"ד.

והנה לפי תיקון הגי' של פת"ע נראה כונתו שמזדווגים עתה רוחא ברוחא ואח"כ גופא בגופא. וע"ע פתח עינים ד"כ ע"א ד"ה ודע. ולא הבנתי מ"ש בהגהות הגאו' המדפיסים שכתבו לפי גי' הפת"ע קודם צריך לזווג הזיווג החיצו' דאו"א עתה וכו' ואח"כ מזווג זיווג הפני' שהוא רוחא ברוחא דאו"א עכ"ל. ועי' מע"א ז"ל דצ"ג ע"ב, ומה שהבנתי ממנו (הלשון שם לא כ"כ מבורר) שעיקר הגי' היא ציור הנ"ר, והוא זיווג גופא בגופא ואח"כ אהי' הוי' זיווג רוחא ברוחא, ושניהם דפני'. וכסדר זה ג"כ בשמע ישראל ושניהם דחיצו'. אלא דשם בשמע כתוב הוי' אהי' ואח"כ נ"ר, וכאן נ"ר ואח"כ אהי' הוי'. וע"ש שנתן טעם לזה. ונראה מדבריו ז"ל שזיווג דגופא בגופא עצמו נחלק לג' שהם נ"ר. ולא ידעתי למה גופא בגופא נפרט, והרוחא ברוחא לא נפרט. ועוד עי' להרב הגז' מ"ש בדפ"ה

ויהיה המקי' העליון גדול מהפני' הנמשך ממנו. אבל המקי' היוצא מהפני', משמע משם דכ"ה רע"ג שהוא גרוע מהפני', שהמקי' הוא הארה היוצאת מהמו' הפני' ע"ש. וכ"מ מלשון הסידור שכתב ומוציאין הארת המו' שלהם ומקי' וכו' ועי' מ"ש בברכת אליהו דע"א.

(לח-טל) **סדר** הזיווגים הוא, פני' דפני' וחיצו' דפני' ופני' דחיצו' (ועי' ש"ש בתי' או"א) ולמה לא נשלים בתחי' החיצו' שהתחלנו בתיקונו בחלקי המעשה, שהוא חיצו' דחיצו', ולגמור גם הפני' דחיצו', ואח"כ חו"פ דפני'. ועוד למה בחיצו' תחילה החי' דחי' ואח"כ הפני' דחי', ובפני' להיפך, תחי' פני' דפני' ואח"כ חי' דפני'. ובר"ה נתקן ביום א' אחו' דפני', וביום ב' הפני' דפני'. וכן בחי' ביום ב' תחי' אחו' ואח"כ פני'. ועי' פת"ע בדצ"ז סוע"א ובכ"ד רע"ג שנכנס בזה ולא תי' וי"ל.

(לח, א) **ביוצר** וכו' דחי' דפני' בבחי' כלים החיצו' וכו'. לשון רז"ל בשה"כ דרו' ד' דאבות הוא, בעת יחוד ק"ש אז ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ שלו מצד זיווג הבחי' החיצו' של אוה"פ דנה"י דאו"א וכו' וכו' עד אלקי אברהם וכו' עתה נעשית נה"י דבחי' אמצעית דאו"פ דאו"א בבחי' ג' מו' בסוד או"מ וכו' עכ"ל. ואילו בדרו' ב' דתה"ש וו' דר"ה, שהם בפני' דחיצו', לא נז' שהזיווג הוא בבחי' נה"י וכו'. וכ"ה לשון נה"ש די"ט ע"א. וכמעט הייתי רוצה לו לקו"ד שתיבות — ב' פר' נה"י — הכתובים בסידור בפני' דחיצו', שייכים לזיווג החיצו' דפני', וכנז' בשה"כ דרו' ד' דאבות ונה"ש הנז'.

עוד יש לרשום לעצמי לעת עתה, דלפי הכלל הידוע שכל בחי' בז"א מקבלת מבחי' שכנגדה באו"א, א"כ איך מכלים החיצו' הנז' דאו"א מקבל או"פ, ומכלים האמצעים והפנימיים מקבל או"מ בחול ובשבת כנז' בשה"כ הנז' (תו"ח קנ"ז ב'). (עי' לק' בס"ד בעמידה ד"ה אבותינו מה שרשמתי לקו"ד) עוד צ"ל אם החיצו' דפני' ופני' דחיצו' הנז' פה, הם ע"ד פני' דפני' שהם מו' דאחו', וממילא צריך להביא

והוא היסוד הכללי, ומשם יורדים ומתלבשים בישסו"ת הב' שהם למטה מג"ר דישסו"ת הא', והם מבחוץ כנגד הנה"י התחתונים של היסו"ת הא'. כך נראה הענין לכאו' וא"ש את"ם. **אח"ז** ראיתי בתו"ח זיע"א דקס"א סוע"ב שכתב שבתחי' נתנם א"א (טי' דז"א) חציים לאבא עי' וחצים לאי' עי' ששניהם נק' אבא. ונתן אבא עי' חצי שלו לאי' עי' כדי שיצטיירו באי' עי'. ואח"כ נזדווגו או"א עי' (ע"ש באותו הדף בע"א ד"ה כתב) כדי לעשות ולתקן חילוף המו'. ואח"כ או"א עי' הנק' בשם אבא נתנו כולם לאי' שהיא התבונה הב' שהיא הג' וכו' וכו' עש"ע. ובש"ש דרו' ו' אות צ"ט כתב, אחר המזלות מזדווגים או"א דפרטות התפי' ויורד טי' דע"ב עם ה"ח מאבא לאי', ושם המקום לכוון זולת זה המשכת טי' ע"ב וה"ח שהיו ביא"י בכחב"ד דאבא הכוללים וכו' וזה ביוצר. אבל בשאר הק"ש א"צ לכוון אלא טי' ע"ב וה"ח דפרטות אותו הזמן ע"ש. וצ"ל לפ"ד שמה שמצוייר כאן ע"ב וה"ח, הוא לב' הזיווגים לפרטות ולכללות (וצ"ע שבקשע"ה לא נז' ע"ב וה"ח זולת הג' ע"ב וה"ג). ולפ"ד התו"ח והש"ש הללו אפ"ל מה שכתוב בסי' אחרי המזלות ויכוון להמשיך ד' מו' וכו' לחב"ד דאבא וד' לחב"ד דאי', הוא מ"ש התו"ח שא"א נתן חצי לאבא וחצי לאי'. ואחרי זיווג דאו"א דנשיקין שע"י נמשכו המו' ליו"מ דשניהם, וזיווג זה קודם לזיווג התחתון, אז נזדווגו זיווג התחתון ונתן אבא לאי' הטי' ההיא, וזה כמ"ש הש"ש הנז'. ומ"ש ויכוון לזווג ישסו"ת הא', והם כבר כלולים עם או"א, הוא מ"ש התו"ח הזיווג דאו"א לעשות החילוף ומשם ליסו"ת הב' וא"ש את"ם. וכאן יש לרשום מ"ש הרב ש"ש ז"ל בפ"ד דשכ"ה אות יו"ד דכ"ז הוא בישסו"ת שנפרטים לד' בחי' הנז' בסופ"ח דשי"ד ע"ש.

(לח, א) **בהשתלשלות** המ' ול' וצ'. עי' שמאמ"ר דנ"ד סוע"ב דמשמע לכאו' שאו"פ נמשך מאו"מ שלמעלה ממנו. ויהיה א"כ הפני' דל' נמשך מהמקי' דמ' (עי' מ"ש התו"ח זיע"א דק"ל ע"א ד"ה כתב עוד בכונת וכו' ע"ש), והפני' דצ' מהמקי' דל'.

קריאת שמע

לט

ישסו"ת וישסו"ת מבררים בירורי או"א וכו', אבל בבחינת האחור זו"ן מבררים בירורי אחוריים דאו"א וישסו"ת. ושורש זה עיין במבוא שערים שער ב' חלק ב' פרק ו'.

אך זו היא שקשה מ"ש בסידור במלת אחד לזווג חב"ד דחג"ת דא"א וחב"ד דנה"י דעתיק, שזה הוא ממ"ש בפרק ו' משער הנסירה, ושם כתוב זווג ח"ג דא"א ונ"ה דעתיק לכד, ולא הוזכר ת"ת דא"א ויסוד דעתיק, ועיין מ"ש באמת ושלוש דף ט' [בשמ"ש שער ז"א סוף פ"ב]. ואפשר לומר משום דאין זווג אלא ע"י קו האמצעי המכריע ביניהם וצ"ע. (ס"ה ועיין בנהר שלום דף ט' ע"א [בשמ"ש שער ז"א סוף פרק ב' אות ב'] שכתב כי אין הטיפה עוברת דרך יסוד דעתיק אלא דרך נו"ה שלו עי"ש. שוב ראיתי דבשער או"א פרק ד' מ"ב שכתוב שם שהמוחין דאו"א נעשין ע"י חג"ת דא"א ונה"י דע"י ועי"ש).

ומ"ש בסידור במלת אחד ויכוין לזווג או"א וכו' זווג פנימי רוחא ברוחא. דע שכך צ"ל, ומתלכשים בישסו"ת הא' ויכוין לזווג או"א דפני' דפנימיות ומזדווגים בבחינת כלים דחיצוניות דפנימיות יאההויה"ה, והוא משום* שהמוחין י"ב ע"ד הנכנסין עתה הם בחינת מוחין דאחור, לא כן באהבה שמזדווגים בכלים דפנימי' דפנימי', והזווג הזה כלול מג' זווגים ס"ב הוי"ה ואהי"ה בכתר הוי"ה

שלמעלה מהם וכמה שכנגדם בפרצו' הא"ק], והוא הכירורים הנו' הם לפרצוף הג' דאו"א, עד"ז הכירורים דזו"ן נתקנים ע"י ישסו"ת ובינה דזו"ן דא"ק שבתוכם שהם לפרצוף הג' דזו"ן, וכעד"ז בירורי ישסו"ת ע"י או"א ובינה דבינה דא"ק, ועיין באמת ושלוש [בשמ"ש ד"ה כאופן] בפרק א' משער התיקון.

ברם יש בחי' אחרת, והוא שגם לכל המשכה והמשכה דזו"ן אפילו לבינה שלו דחול צריך ליקח צלמי המוחין מכל פרצוף שעליו, דהיינו מיססו"ת עד למעלה ראש האצילות ויותר ויותר. וא"כ צריך להזדווג בחי' זו"ן דא"ק שבתוכם, דהיינו כח"ב דזו"ן שבתוך א"א ואו"א וישסו"ת, ולהלכיש המוחין הנזכרים בצלם הנמשך מהם עד שנמשכים בזו"ן וכמ"ש בסידור במלת באהבה. אך מנה"ש דף מ"ג ומ"ד ודף ס"ה [בנד"מ דף כ"ז ע"ג ודף ל"ה ע"ג] משמע שבירורי זו"ן עולים למעלה. ומיהו מדף ס"ה [בנד"מ דף ל"ה ע"ג] לא תברא, דאפשר לומר דהתם כיון שתיקון זו"ן הוא ע"י זווג חיד וגרון דא"א צריך שיעלו הכירורים להתם, ואפשר לחלק בין בירורי האחור ובין בירורי הפנים. ומ"מ בסידור אפ"ס¹⁰ בכירורי האחור באחד אינו כתוב כמ"ש בנה"ש שעולים למעלה אלא דוקא כ"א לפרצוף שמלעלה ממנו¹⁰, ועיין במטבע הברכה. אבל בדבר זה יש חילוק בין בירורי האחור לבירורי הפנים, והוא כי בבחינת הפנים זו"ן מבררים בירורי

סו. תיבת אף הקיף השד"ה ז"ל וכתב: עיין אות נ"ב (מכת"י).

סז. שד"ה: נלע"ד דמ"ש בסידור באחד גם יכוין להעלות כל הכירורים עד ע"ס דא"ק וכן בהקדמת באהבה, צ"ל דכוונתו שכל כירור נתקן ע"י פרצוף שכנגדו בא"ק וזה נקרא שעולים כל הכירורים עד ע"ס דא"ק וק"ל (מכת"י).

סח. כל המוקף הוא הערה מהרב המחבר ולה"ה בגליון הכת"י.

סמ. שד"ה: עיין בסידור הרש"ש ח"ב דף ל"ו ע"א בהגהת היא"ה ז"ל באות ב' מ"ש בזה, וסיים שם, והוא לא כמ"ש בספר עלי נהר וכו'. **ונלע"ד** דהרואה דברי הרב על"ן כאן במקומם יראה שגם הוא סובר דבמילת אחד צריך ב' זווגים, שכתב ח"ל: ומ"ש בסידור במילת אחד יכוין לזווג או"א וכו' היווג הזה כלול מג' הוי"ה ואהי"ה (והוא זווג חיצון) וכו' כדמיון זווג חיצון דאו"א במילת שמע עכ"ד. **הרי** מבואר דס"ל דבמילת אחד ג"כ צריך לזיווג חיצון, א"כ מ"ש אח"כ: והנה במילת שמע עשינו זווג חיצון באו"א התמידי

דחג"ת דא"א חו"ג דחו"ב דז"א, עיין בשער הולדת או"א פרק ו' ובשער דרושי הצלם פרק א' ופרק ו' משער הנסירה ובדרוש הדעת דרוש י"ט המובא בנה"ש דף קי"ז ע"א [בגד"מ דף מ"ב ע"א], דמב' פרקי הידים ופרקין עילאין דנה"י דע"י שבתוכם שנעשה מהם חכמה דאבא וחכמה דאימא אשר אח"כ בעת החילוף עמדו בנצח והוד דאבא ומהם נעשה בז"א חכמה ובינה שלו דמצד אבא הנק' חכמה דז"א כנוכר שם בדרוש הדעת דף קי"ז ע"ב [בגד"מ דף מ"ב ע"ב], ומב' הזרועות ופרקין אמצעים [דנה"י] דע"י [שבתוכם] שנעשה מהם בינה דאבא ובינה דאימא אשר אח"כ בעת החילוף עמדו בנצח הוד דאימא ומהם נעשה בז"א חו"ב שלו דמצד אימא הנק' בינה דז"א כנוכר שם, ומתרין כתפין [דא"א] ופרקין תתאין דנה"י דע"י שבתוכם נעשה מהם חו"ג דחכמה וחו"ג דבינה. אלא שמה שסיים וכתב שמזדווגים הב' מזלות ומורדין ד' מוחין דחכמה לחב"ד דאבא וד' מוחין דבינה לחב"ד דאימא ע"ד הנז"ל, קשה, שכיון שקאי השתא קודם החילוף אם כן צריך להוריד ד' מוחין דחכמה הנעשים מב' פרקי הידים והכתפין לחכמה ועטרא דחסד דאבא ולחכמה ולחסד

ואלהי"ם בחב"ד והוי"ה אדנ"י בז"ת שלהם, כדמיון זווג חיצון דאו"א במלת שמע אשר גם הוא כלול מג' זווגים. ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא אהי"ה הוי"ה אחר הזווג החיצו' דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א של כ"י האר"י זלה"ה שכתוב שם שב' זווגים יש באו"א זווג רוחא [ברוחא] שהוא דנשיקין, זווג גופא בגופא, זווג גופא תמידי זווג רוחא אינו תמידי אלא נעשה ע"י הצדיקים במסירת נפשם עק"ה. וכעד"ז בזו"ן יש ב' זווגים, זווג נשיקין רוחא ברוחא, זווג גופא בגופא. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצו' גופא בגופא דאו"א התמידי, ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא איההייה"ה שהוא זווג הפנימי, וכעד"ז בזווג זו"ן במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא יאהדונה"י ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. זווג זו"ן דרוחא ברוחא הוא דוקא כיום, שכן מוכח שם מדברי הרב היכא דיש נפ"א, ועיין בסדור הארוך דמבואר ככל אשר כתבתי, וק"ל. מד. מ"ש בסידור כי מזווג חב"ד דנה"י"ב וחב"ד דחג"ת דא"א נמשך חו"ב דחכמה דז"א, ומזווג חג"ת דנה"י"ב וחג"ת דחג"ת דא"א חו"ב דבינה דז"א, ומנה"י דנה"י דע"י ונה"י

ועכשיו באחד אנו מזווגים רוחא ברוחא וכו', ר"ל מלבד זיווג התמידי שעשינו בשמע צריך עתה במילת אחד זיווג פנימי וצריך שיהיה קודם לו עתה באחד זיווג חיצון. ומעמו ממ"ש רבינו בשער חו"פ פ"י ח"ל: לעולם א"א שידווגו הכלים הפנימיים בלתי החיצוניים אבל להיפך אפשר. וכ"כ רבינו הרש"ש ז"ל בנה"ש בכוונת הברכה תחילה זיווג חיצון. ובוה אתי שפיר מ"ש עוד הרב על"ן: וכעד"ז בזווג זו"ן וכו', כי לכאורה קשה מ"ש וכעד"ז, כי הלא במילת מלכותו אין כתוב בסידור כי אם זיווג פנימי, אמנם בפסוק שמע אנו עושים ב' זווגים, וכפי מ"ש אתי שפיר, והוא כי מ"ש במילת מלכותו עושים זיווג רוחא ברוחא, ר"ל ובדאי שקדם לו זיווג חיצון כי זה בלא זה אי אפשר. ומה שפירש הרב יא"ה ברברי הרב שמן ששון קשה דא"כ למה ליה למימר מעות סופר, הלא כן הוא בסידור זווג הפנימי אחר זיווג החיצון. ותו לפי פירושו יהיו דבריו סותרים למ"ש בכוונת הברכה [דס"ל דזווג פנימי קודם] עיין בספר פ"ע דף ב' ע"א ד"ה אך דע יעו"ש. וההפרש בין העל"ן ובין הש"ש הוא כי לדברי העל"ן זיווג חיצון קודם, ולדברי הש"ש זיווג פנימי קודם ואח"כ חיצון כמ"ש בסידור (מכת"י).

ע. שד"ה: דעתיק (מדפו"י).

עא. שד"ה: צ"ל דעתיק [במקום דנה"י] (מדפו"י).

מקור 5: שמון ששון עז
שער הכוונות פתח
עיניים נה' ע"א

זו דרושי חזרת עמידה פ"י על ש' הבנות ופ"י עין חיים ששון נה

וה' צריך להיות יחוד בלשון זה הו"ה ודל"ה הו"ה תמי' ואל"ה
דל"ה לפי הטעם המ"ל ועד"ו ל' בפרשת שם ומל' בברך ל' ואל"ה
והפילין וכיוצא וענית אמן שבהם אך הם הו"ה ודל"ה ועדיין
היא בסוד נקוד' גם בענין היחוד של הו"ה ודל"ה של כל ברכו'
העמידה וברכות של המלות והגאים מה בתי' הם והם כבר
נתיחדו ז"ן בכל ברכה וברכה לאזהר לך לך לחזור עוד
לזווג בברכה שיש שלום כנו' לעיל דרוש ו' דעמידה בברכה
ש"ש ונראה שכל ברכה וברכה היה היחוד בפרטות דל"ה
ברכה דל"ה הספי' בין בפרטות ובין בכללות אבל ככה היחוד
דו"ן הטללים כל עשר ספירות יחד שבהם הם בברכה שיש
שלום ועיין להרב שר שלום זל"ה דפ"ה והחדש ד' ח"י בתי'
מעטע הברכה ז"ל במילת ה' יסין לכלול ולחבר הו"ה ודל"ה
שהם סוד מ"ה וב"ן דו"ן דל"ה ופרטות גם יסין לקשר
ולחבר נוק' דל"ה הנקרא דל"ה בשם הו"ה בלשון זה כי ג'
לוחיות יסין הוא הז"א ולוח ה' לחנוכה היא הנוק' ונק' דל"ה
מכ"ל מ"ל לעיל ד"ג ע"ב דרוש המהחל הקדמה קטנה וכו':

ובזה יסין מ"ה רבינו לעיל דכות אמן דכל ברכה וברכה
הוא הו"ה ודל"ה ונקראים נשיקין ושל קדיש הם
בתי' החיבוק הקודמי' אל הנישוק דל"ה לדקדק א"כ מה
ענין החיבוק בלכות ע"י ג' ע"ב כמ"ל בדרוש ב' דעמידה
במילת מגן אברהם וברכה אחת גבור ודרוש א' דויעבור יע"ש
והנישוק מהפירה להפירה בכל ברכה וברכה מברכות אמלעות
אור פנימי מו"ת ואו"מ מג"ר ע"י שם א"ה כנו' לעיל דרוש
ו' דעמידה מלבד היחוד דהו"ה ודל"ה בהוכרת שם של הברכה
וכן בענין אמן אך הענין נראה דזה בכללו' זה בפרטו' כנו' ל' כי
שם וכבר ידעת מ"ש בחיקונים על וכפיהם פרוזות וכו' כי
להיות ז"א גדול וגבוה בקומתו יותר ממנה אין זרועותיהם
מכוונים ביחד ולא שוקיים וכו' ואינם מחזירים יחד אלא
בקו אמלעי וכו' פי' דזרועות דז"א הם גבוהים למעל' מרישא
דנוק' המהלת מה"ה דז"א זרועות שלה רחוקי' למטה והם
כנגד פרקי' אמלעי' דנו"ה שלה וגם השוקיים אינם שוים שהרי
השוקיים הם בתי' פרקי' אמלעי' דנו"ה כטדע והשוקי' שלו
הם כנגד הזרועות שלה דנו"ה והגלים שלו הם בלחך כל בתי'
נו"ה שלה נמלא שאינם שוים ולע"ד לא זכית להבין לפי טעם
זה גם בקו אמלעי' אינם שוים דזה ה"ת דז"א זה כתר דנוק'
זה יסוד דז"א זה דעת וכו' ואך הם מחזירים בקו אמלעי'
ועוד שמעתי מקש' האך בזרועות שלה אין מחזרי' וזכירים
נסירה כנו' לקמן בדרוש ג' דל"ה יע"ש וז"ע :

ח שם יש נשיקין שהרב קודם לנשק להקבצה ויש נישוק
ששניהם יחד נשקין זל"ו וכו' עיין ע"ח טע"ל ספ"ט שם
יוחר בלחך עיין מ"ש בלוח הקודם :

ט שם כבר נח' ענייני אל"ה בלחך אלא ששם בלתי
ששכחתי וכו' לעיל בדף הקודם :

י שם והוא כוד ד' אוחיות הו"ה וכו"ה אוחיות מילי אמלעי'
ע"כ אבל המילוי עמנו ששם י' אוחיות איש מונח דממנו
בעמנו מהו"ה דמילוי מ"ה שבת"ח עשיתו כל זה המספר להיות
הו"ה ודל"ה בכו"ג :

יא שם גם דע כי מלוי ע"ב שבל"ה היא מו' היא בתי' טפה
אבא וכו' לא מלוי מו' מלוי דע"ב שהיא הטפה שברי בתי'
הטפה היא לו יו"ה כנו' בע"ח טע"ז פ"ה ופ"ה לו שם ע"ב
כולו כנו' בע"ח טע"ל פ"ה יע"ש בסוד אור מים רקיע וז"ע :

יב שם עוד כוד ענין אמן הנה אמן גי' יאהדוה"י והנה
אלו הנקודות הם מילוי ב' הו"ה ששם מ"ה והכולל
שביחוד ז"ן (פי' בטה כוונת) גם היא נק' שם מ"ה ובניקודם
של ב' שמות הו"ה ודל"ה זולת אוחיות האמורות ששם ה'
החרונה דהו"ה וי' דל"ה הוא גי' ג' ס"ג לרמוז ששולים לאי'
לקבל מוחין הנקראת ה' שם ס"ג ועם ניקוד ב' אוחיות
אחרונות ה"י דב' שמות והוא בלשון זה ה' בלתי וי"ד בולט
(פע"ח פ"ד שם מפורש יותר) כדי הם ל' ועם השבון כ"ח וז"ח
ששם קפ"ט ע"ב ב' טללים גי' אך והוא רמז לזו"ן הו"ה ודל"ה
ששול"י לא"ה ע"כ הגיע דברי רבינו לקמן בסמוך ואני כהבתי
בפירוש האוחיות למען ירוך הקורא והופתחי עוד מפרי ע"ח
דרוש

הו"ה ודל"ה והאשר שהוא הלאו הגו' ביחזקאל מ"ד
ופרע לא ישלחו וכו' : מ"י ויש בה ו' הה"ן כגד ו' ח"ד
דנוק' וכו' אמר מאיר הפסר בב' הפנים ממניס לב' וכו' עיין
מה שכחתי לעיל אוח כ"ה יע"ש :

כד שם וכו' וז"ן כנגד טה"ד דז"א וכו' כ"ב עיין בש' רוסיק
ביחוד י"ז המתתי ועיקרו הוא מר"ח לאלו וכו' ד' מ"ה :

כוונת ברוך הוא וכחן שמו וכו' כי שם אה"ה
נע"ש מלבוש אל שם הו"ה במילוי

ס"ג פע"ח דרוש ה' מדרוש כונת אמן ופי"ו מ"ש הברכות ופי"ב
דחזרה כ"ב עיין בברך שלום דל"ד ע"ב והחדש דל"ו ע"ג ז"ל
לע"ד שר"ך לו' קך במילת ברוך הכוין אל שם אה"ה דידו"ן
המלוכב בשם הו"ה דס"ג וכך היא טבחה ספר הטונות ישן
ועיין כוף דרוש א' מדרושי הפילין שורש כונה זו . וה"ח היקן
מזינו טבחה הוא שם אה"ה ושם ס"ג הוא אימא הלא אבא
בכל מקום הוא שם הו"ה ואימא שם אה"ה . אך עיין בש'
כנו' שם דרוש א' דחפלק דשם אה"ה הוא בג"ר דחכמה וס"ג
בז"ה בלו ופדיין ל"ט דשם ס"ג בז"ה דאבא ובטונה כחן שם
ס"ג באימא ועיין בע"ח ש"ך כפ"י דשם נחבאר דשם אה"ה
במ"ה שהוא זכר ושם ס"ג בנ"ן יע"ש (ע"ח ש"ד פ"ה) ועיין
עוד מ"ש שם בקונטרס ש"ש ה"ח משם הרב דב"ש דל"ה רע"א
דשם ס"ג באבא ולא באימא יע"ש :

כוונת אמן פע"ח דרוש כונת אמן ופי"ו מ"ש הברכות
יע"ש ה' חזרת חכס ד' פ"ב ודל"ב ע"ח

טע"ל כפ"ט (עיין לק' דרו' שטיי ההפלות ד"ה גם וכו') :

א שם מ"ס פתחה נקרא נראה (מילת נקרא לא גרם' בפע"ח)
וכו' מ"ס ה' בהומה בכוד הדעת הבהוס ונק' מ"ס
בהומה ט"ן פבועה וכפועה וכו' עד מילת ח"ה דנוק' לנשון
זיהר מתוקן כב' פע"ח שם פ"ה וז"ל מ' פתחה נראה דנניד
ונפיק הוא היסוד דז"א וכנגדו מחזרוי' ה' החומ' דעת דנוק'
כחוס ו' פבועה וכפועה פשוטה נגד הנל של יסוד דז"א
כהוא פשוט ויבר וכו' נכלל כ' כפועה והוא גופ' דנוק' מחזרוי'
הנק' כ' כפועה הרי ביארנו כונת אמן ע"כ :

ב שם חנו ואמרי' אמן לכאיר הוהה הג' רבומי' הראשונים
שנהרסתי בהו"ה בלתי ופ"ה הוא כו' אמן הו"ה דפ"ב ודל"ב ע"א

ג שם ושאר ההפשטות גופא דיעקב ה"ה שלו אין לו סמיכה
והחזיה כנגדו בז"ה וכו' גופא דרמז אב"ג גם היא אין
לה שום כמך ואחיה כנגדה בז"ה אלא כהכל זה וכו' עיין להרב
יפה שטה דקפ"ד ע"ב דכניה מהניהא בידו הנה בש' יעקב
ולאה פ"ג כהב שם רבינו ז"ל ואח"כ שאר ההפשטות אורך
יסוד דז"א ממנו נעשה כנגדו שאר הו"ה ה"ה ה"ה גוף
דיעקב וכו' ובש' הירח פ"ב כהב ז"ל אך הנוק' כל ח"ה שבה
הוא מכוסה כי היסוד דז"א הוא ארוך ומגיע עד כנגד כל
הה"ה דנוק' וכוד הדבר ויקם עדות ביעקב עכ"ל של"ד פ"ה
ש' מחזרי רבב"ך ד"ך ע"ד עיין כב' אמה ליעקב במערכת
היו"ד לא קמ"ד מ"ש דמילת נראה בל"ז פ"ג דיסוד דז"ה הוא
מהחיים עכ' יסוד דיעקב יע"ש מ"ש (עיין בקונטרס' אמן ששון
ה"ב בע"ח טע"ג פ"ה אוח ב' מ"ש בענין רהל יע"ש) :

ד שם ולכן דמורא עומד בנלח והנוק' כהוד ע"כ פי' יעקב ודחל:

ה שם וברי אך כב זה של וכו' הוא בהוה ה' כל אמן ע"כ
נראה להגיה שהוא ע"י אל"ף וזה אל"ף כל אמן :

ו שם ויחה וכו' ענין אמן כל הפלת העמידה ע"כ כנ"ל :

ז ועשה נבאר החילוקים שיש בין ענייני אמן של ההפלה וכו'
והנה אמן כל הקדיש נק' בתי' חיבוק וכו' זה כוד כונתו
דל"ה הו"ה וכו' הנה בענין אלו היהודים של הדל"ה והו"ה
או הו"ה התי' ואח"כ דל"ה שבין הקדיש לברכות העמידה לא
זכית להבין בלחך בתי' מדרב שברי בב' הקדישים של קודם
העמידה שהוא כל הודו ושל יולד עדיין הנוק' היא כבוד
נקודה בב"י ע' היא אשר ידעה למטה לברר ולא ז"ה בתי' ו"ק
בכו כדי שנאמר דיש לה יסוד הו"ה והדל"ה בה"ח וביבוד
ובהכל היסוד כנו"ל ועיין לעיל בדרושי ק"ש דרוש ה' ובכ'
עו"ת ד"ה דמה שיווד מו"ה בליה הוא ג"ר שבו דוקא יע"ש
ובע"ח של"ד פ"ב כלל ה' ובקדישים דאחר העמידה קהה ג"כ
אך הוא יסוד הו"ה ודל"ה הלא כבר חזרו ז"ן פכ"ש בעמיד'

שמן חג דרושי חזרת עמידה פי' על ש' הבנות ופרי עין חיים ששון

דרוש כונה אמן ספ"ד (בענין הניקוד עיין לוח העניות) :
יב גם אחריות של אחר אחריות אמן הם בל"ס הוא י'
 אלהים (אוי"ה ואלהים כל"ל ועיין לק) ובאחז"ש (אוי"ה
 ואלד"י) הוא י"פ מ"ב מן מ"ה וס"ג ע"ב לקמן רבינו בסמוך
 כ' לא הבנתי ענין זה הלאך אך עיין לק' בלוח העניות' גם כ"ב
 מסכ"י השמ"ס בל"ס במספר אוי"ה והלהים ובאחז"ש הוא בנ"י
 חת"ס שהוא עשר פעמים מ"ב דמ"ה ועשר פעמים מ"ב דס"ג
 עם כללוח העשרים הווי"ת כולל"ד :

יג גם א"ש מדרוש הזה נראה שהשומע שמע וכו' אלפיל
 קאי ולא על מ"ס סוד אל מלך יושב וכו' וזה יסוד ראיתי
 כתוב ונראה שהוא על מ"ס לקמן ואינו כן :

א מ"ס סוד **אר מלך** וכו' דע כי תוספת השכת וכו'
 מהח' מיוס ו' מתח' טעה שיסיה לקמן ד'

פ"ב רע"א דרוש עיין ליל ו' ד"ה ובתחילה וכו' (ופה) פ"ח
 דרוש ויעבור פ"ח וס' כתוב מע"ה ונראה שאינו מולחו ועי'
 ב"ש הגלגולים דכ"ד סע"א דס' כתוב ז"ל ושמתחי ממורי ז"ל
 כי כל הנקבר בע"ש אחר משה שעות ביום ושעה חמשים בכלל
 אינו רואה חיבוט הקבר כי קדושה שנה מפריד ממנו הקליפה
 יע"ש ועיין עוד ב"ש מאמרי רש"י דכ"ז ע"ב כפ' קדושים
 דכתוב ג"כ משעה חמשים יע"ש וכו' כתב שהוא משש שעות
 מתח' טעה שיסיה וזה היפך כך שמעתי מקשים ולע"ד נראה
 אפשר דט"ס נפל וכתוב כאן מתח' שש ול"ה ה' הטעם דמתח'
 משעה ה' הוא כבוד ההחלת תוכפה שבת ואינו עולה שעה
 זאת למנין אל דלמנין אל שעות הוא משעה ו' (ואפשר דמש"ה
 כתוב בזה שהוא מולחו) ושמתחי מהרעים דמ"ס ב"ש הגלגולי'
 ושעה ה' בכלל אין ר"ל דשעה ה' אינו רואה חיבוט הקבר אלא
 שעה ה' בכלל ר"ל בכלל חיבוט הקבר ואחר שעה ה' אינו רואה
 חיבוט הקבר דאי לא תימא הכי קשה רישא אסיפא דחמ' כתב
 אחר המשה שעות ביום דמשמע אחר ה' ממש והדר חגי ושעה
 חמשים בכלל :

ב מ"ש שכלב נעשה מכה הארץ החי"ג ופי' והיסודות
 דא"ח מהגלים שם בזה דז"ל כי שם נפסק
 היסוד דאי' כמבואר אללנו ע"כ ש' ההקדמות דס"א דרוש
 י"ב ש' הלקופים קבלת דקב"ו פ"ח דרוש ויעבור פ"ח אמת
 ליעקב דק"ע ע"ד (פ"ח של"א פ"ד) :

ג מ"ש והחוטא גורם הסתלקות המו' להטווחם למשלה
 במקום הסחוס והמטובה ומונע ירידת החסדים
 וכו' ועי' הודוי נהקן וכו' פ"ח ספ"ח דויעבור ש' המטות
 סוף פ' האל במטות מלקוח ולקופי קג"ך :

ד מ"ש ואלו נעשים הב' זיווגים של לאה וישר' בעת י"ג
 מידות ושל יעקב ורחל בעת נפילת אפיס ע"כ עי'
 מה שכחתי לעיל סוף דרוש ו' דעמידה בברכה שיש שלום
 דבחי' הזוג דזו"ן ביי"ג מידות ונ"א הם דבחי' יום תמוז
 שלשום יע"ש בלוח ב' קמינו משם ובזה חבין ענין זוג דז"א
 ולמה בברכה שיש שלום קודם זוג יעקב ורחל כנ"ל לעיל
 רבינו בסוף דרוש שיש שלום ד"ה האמוס וכו' דל"ל דאם
 כבר נודווגו זו"ן שם בברכה ש"ש לאיזה לורך עוד לזווגם
 ביי"ג מידות חך התי' הוא דבבכרה ש"ש הוא דזו"ן דפרעות
 דלוחו היום עלמו זהו"ן דיי"ג מידות ונ"א הם דזו"ן ויעקב"ר
 דיום תמוז שלשום ועיין בזה שלום בהקדמת המעביר ומשם
 חבין היטב ענין זה :

ה מ"ש והנה נח"ל שבבכרה ש"ש יורדת הטו' החסדים
 מן המו' עד החזה (פי' ממוח הדעת כנ"ל בחחי'
 בכרה ש"ש) אבל עדיין לא נהגלה בזה ועי' אלו ההכחות
 יורדים החסדים יחד לתטה אז אלו חומרים ויעבור וכו'
 כאן רבינו סחם הענין וכבר כתבתי לעיל בדרוש ו' דעמידה
 בבכרה שיש שלום אחר ב' דב' עיפות נמשכים שם בבכרה
 ש"ש אחד הוא זה דבחי' ה"ח והיא דפרעות דלוחה תפילה
 ללורך זוג יעקב ורחל שם בבכרה ש"ש וטיפה זו נמשכת ממו'
 הדעת דז"א עוד נמשך שם טיפ' של הע"ב (חסידי' דע"ב ע"ה ש"מ
 ספ"ז) והיא נמשכת ממוח חכמה דז"א מאו"מ שבו ואורשו
 נמשך מחסדים דדעה דעזיק כנ"ל בכ"מ בע"ח טע"ל פי' וכו'

רוח"ק יחוד י"ט דל"ב וכו' מאמרי רש"י ועיין לק' דרוש ח'
 דויעבור וק"ש שעה"מ דבכ"ש של הלילה נמשך הטיפוס והוא
 בחי' נר"ן לעשותה כלי מבחי' גבורות דדעה דע"י וכיום
 לכוליד טו' דע"ב מחסדים דדעה דע"י וזה לבחי'
 זו"ן ויעקב"ר בויעבור ונפילת אפיס ללורך זו"ן דכ"ד שעות
 דבחי' יום תמוז שלשום ומבואר בלורך בכתב שלום בהקדמת
 המעביר קמינו משם וכבר הארכתי בלשוננו לעיל בדרוש ח'
 דק"ש אחר ד' יע"ש וא"ת לעיל בדרוש ב' דעמידה
 במילת האל שם כתב דבויעבור נתקן ז"ל בנחי' ינח"ד וכן
 בבכרה כהגים מתח' חיקון הדיקנא ועגמר בויעבור וכל זה הוא
 ע"י עיכוב הטיפה וניקבע היסוד דאימא בויעבור כנ"ל לקמן
 דרוש ח' וכל זה מורה שהוא לבחי' זו"ן הספיקים דלוחה
 החסלה של אחר היום שעומד בו ולא דיוס תמוז שלשום דע
 לך דרבינו העלים הענין ואפשר דישנם לב' בחי' יחד וסמן
 כן מלינו בענין סדר בכרה כהגים דרוש המקומות נראה שהוא
 להמשיך המקי' האבא בבחי' ל"מ דל"ס דלוחה
 היום דוקא אך הרב ש"ס זל"ה"ס דקדק מדברי רבינו שהוא
 לבחי' זו"ן דכ"ד שעות וז"ל בספרו שהאר נהר שלום ד' מ"ה
 ע"א והחדש דכ"ב ע"א וז"ל ה"ל ולוחה המקי' דלמ' הגמשי'
 בנ"כ הם המקי' דל"מ הגדולי' הסוללי' לזו"ן הסוללי' דכל סכ"ד
 שעות כמו הזוג דנפילת אפיס שהוא דזו"ן הסוללים עכ"ל ודף
 ה"ן ע"א והחדש דיי"ג סע"ג וא"ת וללורך הטיפה החסדים
 שירד בבכרה שיש שלום ליעקב"ר דפרעות אחרת תפילה לריך
 וידוי ולא מלינו שם סדר הודוי וי"ל דודיו של שמע קולינו
 הוא ללורך בכרה שיש שלום וזה בזכרוננו מבואר בס' פ"ח
 ועשה חין הנחילי מהכיים להפס איה מקומן :

ו מ"ש אבל עדיין לא נחגלו בזה ועי' אלו ההכחות שמכא
 בזה יורדים החסדים וכו' עיין לעיל סוף דרוש
 ו' דעמידה סוף בכרה ש"ש דשם כתב רבינו דלחו מעכבים
 אחרת שלא ירד לתטה ועיין לק' ג"כ דרוש ח' דויעבור ושם
 בבכרה ש"ש כתבתי בזה בלוח כ"ב באיזו כח אלו מעכבים
 אחרת שלא ירד ועד"ז ז"ל בהפלת ערביה דלחין בו ויעבור וכן
 בו"ע וימים דלחין בהם נפילת אפיס ועיין לקמן דברי רבינו
 דרוש ב' (לק' אחר אחר זה) :

ז מ"ש אז חומרים ויעבור לעשות זוג לאה עם ישראל
 מן החזה ולמעלה עיין לעיל סוף דרוש ו' דבכרה
 אבוח בסוף בכרה שיש שלום ועיין להרב יפה שעה דקפ"ח ע"א
 דכתב דל"ל דבחזרת עמידה יעקב ורחל הם שם כמ"ס רבינו
 לעיל בדרוש ח' דחזרה ואיך מזדווג לאה שם ועיין מ"ס לע"ד
 שם לפי פשט הדברים בלוח י"ג קמינו משם ועיין עוד להרב
 יפה שעה ד' קפ"ד ע"ב ז"ל כוד ענין הודוי ועי' ההכחות
 להוריד החסדים וכו' ואע"ג שהסתחא בחד העמידה כבר עלו
 יעקב"ר בג' אלמנעיות הג"ח דז"א ואימא קימא זקופה ועומדת
 כמ"ס רז"ל לעיל דרוש ח' ועי"כ נמצא כל הג"ח דז"א בחזרות
 מגולים כי יסוד דאי' איננה רק בדעת דז"א יע"ש כל זה
 הוא בכללות כל הכבוד המחפלים כי ודאי כל הג"ח דז"א
 אחרת מגולי' ועיין פ"ח פ"ג מ"ס לג' מ"ס ענין ההכחות אפי' בכל
 הציבור שש"י אינם כוללת כי איש איש נבר על תטאיו דהאג פן
 חו"ש לא זכה ובהלק נר"ן שלו עדיין האורות מכוסים על כן
 ירבה הכאה אחר הכאה כי היכי דלבווי ארוכה ומרפא וס'
 ורפא לו עכ"ל ולפי מ"ס לעיל בלוח ה' דבחי' זוג דיש"ר
 ולא דויעבור הוא דזו"ן דיום תמוז שלשום יבא הכל על נכון
 (עיין לקמן אחר י"ג בדרוש שאמר זה) :

ח מ"ש גם הוא נענש על חבירו מעטם הערבו' כי כל
 יס"ר הם נוף ח' כליל מאיכרים רבים וכו' עיין ש' הגלגולים
 הקדמה י"א והקדמה ל' ול"א ד' ל"ב ע"ב וד' ז"ן וכו"מ שם :

דרושי ויעבור

דרוש א' פ"ח פ"א ופ"ח ופ"ע מדרושי סליחות לעיל
 בדרוש הקודם לקמן דרוש ב' ודרוש ז' בענין
 ויעבור בימי הסליחות כתבתי לק' דרוש טבח ההפלה אחר ז' :
א שם כבר נח"ל בענין נשיאות כפיס דבכרה כהגים וכו' נעשי'
 ב'

ציווי לאחרים. ועיין שם עוד בדברי הרמב"ן ז"ל פסוק ב' צמוך הדבור וז"ל: "וזה המנוחה תקרא בדברי רבותינו ז"ל קבלת מלכות שמים" עכ"ל. ועיין בדברי הרמב"ן ז"ל פרשת ואתחנן פרק ו' פסוק ד'. ועיין בספר מצות ה' צמנוחה הנזכרת למעלה, ומודפס בחוק לישראל סוף פרשת יתרו.

דף ל"ג עמוד ב'

ביאור כוונות תיבת שמע

מזה שכתוב בקידור צתיבת שמע "זיווג חיצוניות דאו"א", מקורו הוא בזה"כ בענין כונת ק"ש דף כ"ג עמוד ב', וז"ל: "ועתה נבוא אל הכונה לבאר ענין יחוד ק"ש, הנה כונתנו צתחילה היא לזווג זיווג חיצון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא על ידי העלאת מ"ן של זו"ן כזכר, לכן אין לנו מכונים אותו בענין היחוד דק"ש, כי הנה הוא זיווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו. אבל כוונתנו היא להוריד הארה ושפע מן הזיווג ההוא אל זו"ן לשיהיה בהם כח לעלות צמוד מ"ן אל צורך זיווג האחר של הפנימיות במלת אחד". ועיין הלומד בזה"כ שם דף כ"ג עמוד א' מד"ה דע כי למעלה עד ד"ה עתה נבא.

בזיווג חיצוניות דאו"א שבת יבת שמע. השלשה יחודים שבהם מבואר בע"ח שער ט"ו סוף פ"א דף נ' סוף ע"ג מ"ב, וצ"ה"כ דרוש שים שלום דף ל"ח תחילת ע"א צד"ה ענין ארבע זקיפות וכו' באופן השני, וצד"ה"כ מנוכה. ד"ה זיווג חיצון דאו"א והם הוי"ה אהי"ה בשילוב וכו'. מה שכתב בזיווג חיצון, הוא כמו שכתב בשער

יתברך לאב"ל גרמיה גו אינון דמפרו נפשייהו על קדושת ה'. והוא מדברי הזוהר הק' המזוין בזה"כ של אחד מהמכוונים הרב וכו' ח"ר אהרן בר פריירה ז"ל פרשת בלק דף קל"ה עמוד ב' וכתב שם וז"ל: "דכל מאן דשוי הכי רעותיה ביה קרא אתחשיב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמייה", עכ"ל. ועיין בזה"כ בענין כוונת ק"ש דרוש ו' דף כ"ד עמוד ב' ד"ה אמנס, וז"ל: "הנה על ידי מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עוונותינו כולם, ויש לנו כח ויכולת להעלות עד אימא עילאה, כמו שאמרו חז"ל גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד שנאמר טובה ישראל עד ה' אלוהיך וכו', כי ענין התשובה מעלה את האדם ומגיעתו עד כסא הכבוד", עכ"ל. (מזה מבואר שמקיים גם מצות התשובה צתיבת אחד). ועל פי הנזכר נלע"ד שיותר טוב להרהר תשובה באותו רגע. ומה שיש להקשות למה לא מנה מצות תשובה צתיבת אחד וצ"הקדמת היוצר, כיון שלא אמר רבנו ז"ל רק לקבל ד' מיתות צ"ד, ובעצם שמקבל הרי [שצ], ולא חויבנו בפירוש לכיון קיום מצות עשה דתשובה, לזה לא מנה אותה צמנין המצוות צתיבת אחד.

עוד בתוב באיזה קידורים צתיבת אחד: "גם יכוין לקיים מצות אנכי ה' ולא יהיה דף, עיין בדברי הרמב"ן ז"ל פרשת יתרו בעשרת הדברות פרק כ' פסוק א', וז"ל: "אמר אנכי ה', יורה ויורה אותם שידעו ויאמינו בזה, כי יש ה' והוא אלהים כלומר הווה וקדמון, מאתו היה הכל צחפץ ויכולת והוא אלהים שחייבים לעבוד אותו" עכ"ל. ולפי הנזכר למעלה הרי לנו מקיימים זה באמירת פסוק שמע ישראל וכו', דיש לומר דבאמירתנו פסוק זה כלול בו

בתו"ח דף ע"ב הנזכר דמשמע שהטוב הוא לכוונם בפרטות, ומ"מ אם לא כיון בפרטות אלא בכללות אין קפידא. וא"ת והלא רבינו ז"ל בע"ח שער הזיווגים פרק א' כתב שפרצוף הנה"י נקרא חיבור הוי"ה אדנ"י וכו', משמע שאין שייך שלשה שילובים אלו בפרצוף אחד דפרטות, עיין תו"ח דף ע"ב עמוד א' הנזכר דהקשה כעין קושיה זו, ודו"ק.

ולכאורה יש להסתפק במה שכתב חיבור הוי"ה אהי"ה בכתר וכו', אם הכתר הוא עתיק וא"א שנקראים כתר, וחב"ד הם או"א וישסו"ת, וו"ק הם זו"ן ויעקב ורחל דאותו פרצוף, או אם נאמר שהכתר הוא למעלה מעתיק כנזכר בשער א"א פרק י"ז, ועתיק ונוק' וא"א ונוק' חב"ד, ואו"א וישסו"ת וזו"ן הם הו"ק, וכנזכר בנה"ש דף ק"ז עמוד ב' [בנד"מ דף ח' ע"א] ודף ל"ז עמוד א' [בנד"מ דף י"ג ע"ד]. ולכאורה נראה בצד הראשון, לפי שרבינו ז"ל בע"ח שער א"א פרק י"א דריש ואין אלהים עמדי על א"א והכוונה על א"א דכל פרט, ואם כן צד השני שנאמר החב"ד הם עתיק וא"א אי אפשר, שהרי החב"ד הם חיבור הוי"ה אלהי"ם, ועדיין צריך להתיישב ואכמ"ל, והשי"ת יאר עינינו בתורתו אכי"ר. ועיין בסידור הרש"ש בכוונת הכריעות והזקיפות, ובשה"כ דרוש ו' דף נ"ה עמוד ב'.

סדר הרפ"ח שסידר רבינו שע"ב דע"ב הוא בירורי ב"ן דעתיק ואבא וז"א וכו', עיין בנה"ש דף ע' עמוד א' שורה א"ך [בנד"מ דף מ"ו ע"א], ועיין מה

הכוונות בדרוש ו' דק"ש דף כ"ג עמוד ב'. ומה שכתב שהוא שילוב הוי"ה אהי"ה, עיין נה"ש דף פ"ה עמוד א' שורה ט' [בנד"מ דף כ"א ע"ג], ועיין בהגהותינו שם.

והנה סידר בזיווג זה דחיצוניות שכלול משלשה זיווגים שנקראים נ"ר. וסוד נ"ר זה עיין בשה"כ דרוש ו' דעמידה והוא דף ל"ז עמוד ד' ודף ל"ח עמוד א'. ואע"ג ששם לא נזכר אלא בז"א גם באו"א הוא, וכנזכר בשה"כ דרוש קבלת שבת בענין נר שבת והוא דף ס"ז עמוד ב' יעו"ש, ועיין תו"ח דף ל' עמוד ב' שורה ז'.

אכן צריך להבין מהיכן יצא לרבינו זיע"א שצריך לכוין את כוונה זו בכאן, ואפשר לפי שסבירא ליה לרבינו דכל מה שיש בכלל ישנו בפרט, ועיין תו"ח דף ג"ן עמוד א' שורה כ"ט, ולכן בכל מין פרצוף שנזכר בו זיווג צריך לכוין בו שלשה שילובים אלו שזה הוא סוד הזיווג, ועיין בבקשה שסידר רבינו בימי השוכבים הועתקה בשפת אמת דף קי"ו עמוד א', ואם כן מכל שכן באו"א עצמם שנאמר יחוד זה בהם שצריך לכוין בו בכל מקום שאנחנו רומזים זיווגם, ועיין תו"ח דף ע"ב עמוד א' שורה כ"ה. וא"ת אם כן למה בהרבה מקומות בתפילה שנזכר איזה זיווג או או"א או דפרצופים אחרים לא סידר בכל זיווג שלשה שילובים אלו, עיין תו"ח דף פ' עמוד א' שורה י"ב שהאמת צריך לכוונם ומה שלא סידר רבינו סמך על המעיין. ודע שבתו"ח דפוס בזה הענין הוא חסר כמה שיטות, ובתו"ח כ"י שם מצוי. גם עיין

סידור תפלה להרש"ש

דגופא בגופא.

שמע יחוד ה הו יה גי' ייא' דס"ג יאההויהה זיווג חילו' דאו"א

ע"ב דט"ב מל' דחסד	מדריגה שביעית	יאההויהה בכתר
צירורי צ"ן דט"י ואבא	יוד הי ויו הי	יאהלוההים במכ"ד
וז"א	מדריגה חמישית וו'	

ע"ב דס"ג מל' דגבורה	יוד הי ואו הי	יאהדונהי בז"ת
צירורי צ"ן דנוק' דעתיק	יוד הי ואו הי	גי' כ"ר
ואימא ונוק' דז"א הכולל	מדריגה ג' וו'	

ע"ב דמ"ה מל' דתנה"י	יהוה
צירורי צ"ן דא"א	יוד הא ואו הא
ויש"ס ויעקב	מדריגה ב' שיהא ד'

ע"ב דצ"ן מל' דמל'	י יה יהו יהוה	ס"ה גי' רפ"ח לחצר אלו
צירורי צ"ן דנוק'	מדריגה ז' פנים דמל'	הרפ"ח עם פנים דמל' שס
דא"א ותבונה ורחל	יוד הה וו הה	צ"ן ועי"ז נק' ש"מ

כלים דמ"ן עם מ"ן

נפש י | מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך י גי' ע' מיסוד דאימא.

כח המעלה מ"ן והוא רוחא דיסוד דאימא

רוח ווו יוד הה וו הה	גי' ע' מיסוד דאימא.
מבינה דאימא	מוז'ת דאימא
נשמה וד ה וו ה	יוד הי ואו הי גי' ע

להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דנה"י דחג"ת ונה"י דאי'	חיה דנרנח"י	נשמה דנרנח"י
עם מוחין פנימים דעיבור דל' דל' ול' דללס שהס ג'	דנפש דנ"ר	דנפש דנ"ר
אלהים עם חלקי הנרנח"י והמקיפין המלוכסין בהס	דנשמה	דנשמה
שהס ג' אהי"ה וג' הויות ונקודותם כידוע שהס חיות	אהי"ה	אהי"ה
ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנפש דנ"ר	יהוה	יהוה
דנשמה דצ"ן דמ"ה ודצ"ן.	אלהים	אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י דו"ק דצירורים הנז' הכלול' בתוך הנוק' העומדת בהיכל אהבה דבריאה :

לסלק הארת הלבוש הנמשך מעטרת יסוד דתבו' לת"ת	חיה ונשמה דרוח דנרנח"י
דתבו' ומלטנן הארת הלבוש הנז' ללורך ת"ת דז"א.	דנפש דנ"ר דנשמה
	אהי"ה ויהוה ויהוה ויהוה
	אלהים
	ישראל

סידור תפלה להרש"ש

רז

ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם אור עלמות דא"א ג"כ למזל העליון (א) ויכוין להמשיך אי"פ דתרין כתפין דא"א שהם תרין עטרין דדעת דז"א וגם או"פ דקולא דשערי דא"א עד רישא דז"א :

ויכוין לזווג הב' מזלות נולד ונקה שהם ע"צ וקס"א.

יוד אלה הי היו יוד הי הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחצ"ד דאבא. וד' מוחין דבינה לחצ"ד דאימא. גם יכוין שפי ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ם פרלוף א'. ואימא עם תבונה פרלוף א'. ויורדים או"א עילאין

ומתלבשים בישסו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות ודחיצו דפנימי' ופנימי' דחיצו' רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא בכתרים ובחצ"ד ובז"ת

איהיהיה יאההיהה יאהלוההים יאהדונהי

גם

(א) ועיין בס' עלי נהר די"ג ע"א אות מ"ה שכתב וז"ל מ"ס ב' אחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקולא דשערי לרישא דז"א הוא לפנימיות דחילונית כנז' בדרושי ר"ה וכו' ומ"מ משם מבואר שבחי' קולא דשערי אינה נכנסת אלא באבות שכל בחי' השערות היא בחי' או"מ ונ"ל שכתב כן כיון שהמו' הנכנסים באבות הם ממקי' או"א ויש במקי' ככל מה שיש בפני' א"כ צק"ש שנכנסו הפני' גם קולא דשערי היולאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א עכ"ל. **יאה**

(ב) וכמ"ס בס' עלי נהר די"ג ע"ד אות מ"ג וז"ל ומ"ס זווג פנימי רוחא ברוחא אהיה הויה אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו' והנה במלת שמע עשינו זווג חילון דגופא בגופא דאו"א התנידי ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי וכעד"ז בזווג זו"ן במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא וזו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום וע"ש ואני הלעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ס בס' פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז וז"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א ל"ל אח"כ וט"ס נפל בספרים וע"ש ונ"ל הטעם שאמר ע"ס יען כי רלה לפ' כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א והם זווג החילון דגופא בגופא וגם זווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס ול"ל זווג פנימי רוחא ברוחא דאו"א כ"י יען כי קודם לריך לזווג הזווג החי' דאו"א עתה מלבד הזווג החילון דמלת שמע ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ וזהו לא כמ"ס בס' עלי נהר כי הזווג הא' שהוא זווג החילון דגופא בגופא דאו"א כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הסי"ב **יאה**

(י)

סידור תפלה להרש"ש

רש"י		ר"ת
אהיה יהוה אהיה אהיה יהוה אדני יוד הי ו יהוה	ראש יד	אהיה יהוה אהיה אהיה יהוה אדני יוד הי ו יהוה

(ח) כונה זו היא בק"ש דערצית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב וגם לעורר מ"ן דא"י ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בצחי' כלים החילוניים דפנימיות שלהם :

יְהוָה **יְהוָה** **יְהוָה**

יוד הי ויו הי יוד הי וואו הי

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבצ"ד דאבא החו"צ ליסודו והחו"ג למלכותו וכן יכוין להמשיך הד' מו' דבינה שבצ"ד דאימא החו"צ ליסודה והחו"ג למלכותה.

יוד הי ויו הי

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם דאימא שם ע"ב בש הוא צחי' טיפת ההזרעה והוא ע"ב של חיבות דויסע ויבא ויע והוא צחי' חיה כי הכלי הוא ליסוד **יְהוָה** **יְהוָה** **יְהוָה**

צחי' נר"ן :

יְהוָה **יְהוָה**

ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דצ"ן והם חח"ן ודת"י דחסדים דללס דאימא ונותנתם לאבא ואבא משפיע מ"ד והם בינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה והם צג"ה ודת"י דגבורות דמו' דללס דאבא ונותנם לאימא ועי"ז נכלל הללס דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדי' שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן ומתלצשים ד' מוחין צנה"י חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס. ועד"ז נכללו המוחין דללס דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן ומתלצשים ד' מוחין הנו' צנה"י דילה חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דנה"י

(ח) כן נראה מש' רוח הקודש ד"מ ע"ג יחוד צ' ועש"ב ותחלה יכוין למסור עלמו עק"ה כמ"ש לעיל במלת ה' אלהי' ה' וע"ש :

(ב) וכמ"ש צס' עלי נהר דיי"א ע"ג אות מ"א שכתב וז"ל הבנת הדברים אלו כי המשכה זו לאו"א הכוללים דכ"ד שעות אשר בק"ש שעה"מ נזדווגו ונתן בה צחי' הכלי ג' ע"ב גימטריא רי"ו וגם ז"א הכולל דכ"ד שעות נתן צוקבא הכוללת דכ"ד שעות צחי' הכלי ע"ב קדם. ועתה בק"ש דהיום מזדווגים או"א הכוללים באחד וממשיך לאימא עי' ע"ב דחיבות וזווג זו"ן דהולדה צנפ"א והוכרחתו לצאר זה לפי שראיתי למי שרלה לומר דפי' וע"ב זה הוא לפרטים דאו"א דאותו זמן וכו' עש"ב :

המסדר יא"ה

הוה יוד יוד יוד הה הא הי וו ואו ואו הה הא הי

א א א ל ל ל איש ד ה ד נו יי ה

לברך את ה' כסא אברהם, עבד א'.

דנה"י דתבונה. ואז יכוין להוליא ב' ללמי המוחין דאו"א שצנה"י דיססו"ת הא' וכל ללס כלול מי"ס שבו דכל פרלוק ופרלוק מהפרלופים הנ"ל ויורדים ומתלבשים כל ב' ללמי המוחין דאו"א מהפרלופים הנ"ל באחוריים דכחצ"ד דיססו"ת השניים דהפרלוק הנ"ל. ומוליאין הארת המוחין שלהם ומקיפי' מחוק לכחצ"ד דיססו"ת השניים דפרלוק הנ"ל. והם מ' דללס ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין שהם הכחצ"ד דב' הללמים דאו"א דפרלופים הנ"ל. ולהמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הללמים דאו"א דפרלופים הנ"ל ומתלבשים באחוריים דחג"ת דיססו"ת הב' דפרלופים הנ"ל. ומוליאין הארת המוחין שלהם ומקיפי' מחוק לחג"ת דפרלופים הנ"ל והם מ' דללס. ולהשאיר שם החג"ת דב' הללמים הנ"ל ושארית המוחין שהם הנה"י דב' הללמים להמשיכם ולהלבישם צט"ס חח"ן צג"ה דת"י דאחוריים-דפי' פרקין דנה"י דכל פרלוק ופרלוק דיססו"ת השניים דהפרלופים הנ"ל הנק' צ' דללס והם יססו"ת השלישיים :

ביוצר (א) אח"כ יכוין לזווג את או"א דחילוניות דפנימיות בצחי' כלים החילונים

(א) י"ר כי איך יכול לזווג את או"א דחיני' דפני' ודפני' דחילו' צלתי מסירת עלמו עק"ה ולקבל ד"מ צ"ד ובלתי עליית מ"ן דרפ"ח נילולין ונר"ן שלו ובלתי זווגי ע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין וכו' ועוד ג"כ כי כמה גורח טרחנו בזווגי או"א דפני' דפני' והיא מתחלת התפלה ועד עתה וכ"ז נאמר כי הוא דוקא צפני' דפני' אלף מוכרח הוא שנאמר כי כל מה שעשינו מתחלת התפלה ועליית המ"ן דרפ"ח נילוו' דק"ש וג"כ הזווגים דע"ב וס"ג דא"ק וע"י וא"א ותרין מזלין ומשם לאו"א כ"ז היו כל הג' הצחי' דפני' דפני' ודחילו' דפני' ודפני' דחילו' שלשתם יחד וצמלת לזווג או"א דפני' דפני' וכו' ואז נמשכים ד' מו' דחכמה שבחצ"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכ' וכו' משם היתה התחלת התחלקות את או"א דפני' דפני' לצדס עד שנמשכים המו' דז"א צט"ס חח"ן צג"ה דת"י דאח' דפי' פרקים דנה"י ונק' ל' דללס והם יססו"ת השלישי' ובל' דללס דיססו"ת הג' עימדים המו' דז"א ונשארים שם עד שאנו עוד חוזרים ומזווגים את או"א בחילו' דפני' שהמשכנו המו' שלהם לתרין מזלין ועתה אנו מזווגים אותם בצחי' כלים החילו' שלהם וממשיכים ד' מו' דחכמה שבחצ"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למל' ובג"כ יכוין להמשיך ד' מו' דצינה כנו' ואח"כ יכוין לזווג יססו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם החכמות והחסדים ונותנתם לאבא ואבא משפיע בה מ"ד והם צינות וגבורות ומתלבשים המו' הנז' צנה"י ואז יכוין להוליא ב' ללמי המו' דאו"א שצנה"י דיססו"ת הראשונים ויורדים ומתלבשים

באחו'

לְעִבְדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וְתַנְיִנֶנּוּ, לְעִבְדָהּ וּלְשִׁמְרָהּ אֵלֶיךָ קָרְבָּנִים, וְכֹלֵא חֵד. אָבֵל דָּא רְזָא דְפִקּוּדֵי אֹרִייתָא, לְעִבְדָהּ: אֵלֶיךָ רַמ"ח שְׁיִיפִין עֲלָאִין. וּלְשִׁמְרָהּ: אֵלֶיךָ תְּלַת מָאָה וְשִׁתִּין וְחֲמִשׁ שְׁיִיפִין תַּתְּאִין. אֵלֶיךָ עֲלָאִין דְּזִכּוֹר. וְאֵלֶיךָ תַּתְּאִין דְּשִׁמּוֹר, וְכֹלֵא חֵד.

תשכד) זכאה איהו מאן דזכי לאשקמא לון. פקודין דאורייתא, גרים לבר נש לאשקמא רוחיה ונשמתייה בהאי עלמא, ובקמא דאתי. אורייתא מזכה לבר נש, לאחסנא תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. כל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בחיים. חיים בהאי עלמא, וחיים בעלמא דאתי. אשתזיב מקל עונשין בישין, דלא יכלין לשלטא עליה. אי באשתדלותא הכי. כ"ש מאן דעביד יעובדא.

תשכה) טרבי חייא ור' אבא. שרו בבי אושפיזייהו, קמו בפלגות ליליא, לאשתדלא באורייתא. ברתייה דאושפיזא, קמת ואנהירת לון שרגא, ולבתר קיימת אבתרייהו למשמע מלין דאורייתא.

תשכו) פתח רבי יוסי ואמר, כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. כי נר מצוה, כל מאן דאשתדל בהאי עלמא, באינן פקודין דאורייתא, אתסדר קמיה בכל פקודא ופקודא חד שרגא, לאנהרא ליה בההוא

מסורת הזהר (משלי ו) וישב סו צ"א ז"ח לר ט"ג שי"ד לה ט"א נ מוסיף עובדא טבא. ט יוסא. ע אבא; יוסא. שכ"ד, עה ט"ב של"ח, פה ט"א שכ"א

דרך אמת כן (מסוף המאמר נראה שר' חייא ור' יוסי היו ולא ר' אבא ועיין בסוף דף קס"ח וגם בסוף קס"ט ע"ב וזה המדרש הוא במדרש רות כ"ג).

הסולם

סלו לרוכב בערבות (תשכה) ר' חייא ור' אבא וכו': ר"ח ור"א היו שוכנים במלון שלהם. קמו בחצות לילה לעסוק בתורה. בתו של בעל המלון קמה, והדליקה להם נר, ואח"כ עמדה מאחריהם לשמוע דברי תורה. מאמר כי נר מצוה ותורה אור (תשכו) פתח ר' יוסי וכו': פתח ר"י ואמר, כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. כי נר מצוה, פירוש, כל מי שמשתדל בעולם הזה במצות התורה נערך לו ככל מצוה ומצוה נר אחד, להאיר לו בעולם ההוא. ותורה אור, היינו, מי שעוסק בתורה זוכה לאור העליון ההוא שממנו נדלק הנר. כי נר בלי אור אינו כלום. אור בלי נר, ג"כ אינו יכול להאיר, נמצא, ששניהם זה לזה צריכים, שצריכים מעשה המצוה לתקן נר, וצריכים לעסוק בתורה להאיר הנר. אשרי מי שעוסק בה באור ובנר.

מאמר כתוב, ויקח ה' אלקים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. למדנו לעבדה ולשמרה, אלו הם קרבנות. והכל אחד, אבל זה סוד מצות התורה, לעבדה, אלו רמ"ח אברים עליונים. ולשמרה, אלו שס"ה אברים תחתונים דהיינו שס"ה גידין. אלו העליונים, הם של זכור, שהוא ז"א. ואלו התחתונים, הם של שמור, שהוא מלכות. והכל אחד. תשכד) זכאה איהו מאן וכו': אשרי הוא מי שזכה להשלים מצות התורה. הוא נורם לאדם להשלים רוחו ונשמתו בעולם הזה ובעולם הבא. התורה מזכה לאדם לנחול ב' עולמות, עולם הזה ועולם הבא. כל מי שמשתדל בתורה משתדל בחיים, חיים בעולם הזה, וחיים בעולם הבא, וניצל מכל עונשים הרעים, שאינם יכולים לשלוט עליו. אם בהשתדלותו בתורה הוא כך, כל שכן מי שעושה מעשה, מקיים מצות התורה.

עלמא. ותורה אור, מאן דאתעסק באורייתא, זכי לההוא נהורא עלאה, * דאדליקת שרגא מניה, דהא שרגא בלא נהורא לא כלום. נהורא בלא שרגא, אוף הכי לא יכיל לאנהרא. אשתכח דכלא דא לדא אצטריך. אצטריך עובדא לאתקנא שרגא. ואצטריך למלעי באורייתא, לאנהרא שרגא. זכאה איהו מאן דאתעסק בה בנהורא ובשרגא.

תשכז) ודרך חיים תוכחות מוסר, ארח חיים לאעלא ביה לעלמא דאתי, אינון תוכחות, דמקבל בר נש לאעדאה גרמיה מארח ביש, ולמיהך בארחא טבא. תו ודרך חיים, אינון תוכחות מוסר, דאייתי קודשא בריך הוא עליה. דבר נש, לדכאה ליה מחובוי באינון תוכחות. זכאה איהו מאן דקביל להו ברעו דלבא.

תשכח) דבר אחר כי נר מצוה, * דא שרגא בוצינא דדוד, דאיהו נר * מצוה אורייתא דבעל פה, דאצטריך לאתקנא תדיר, ואיהי לא נהרא אלא מגו תורה שבכתב, דהא אורייתא דבעל פה לית לה נהירו, אלא מגו תורה שבכתב, דאיהי אור לאנהרא.

תשכט) אשגח אבתריה, וחמא * ברתיה דאושפיזא * קיימת אבתרייהו, אמר כי נר מצוה, מאי נר. דא נר דאיהי מצוה דנשין * זכין ביה, ואיהי נר דשבת, דאף על גב דנשין לא זכאן באורייתא, * הא גוברין זכין באורייתא, ונהרין להאי שרגא, דנשין מתתקנן בהאי מצוה. נשין בתקונא דהאי נר. גוברין באורייתא, לאנהרא להאי נר, תקונא דמצוה דנשין אתחייבו בהו.

תשל) שמעת ההיא אתתא ובכאת, אדהכי קם אבוה דאתתא, דהות תמן, ועאל בינייהו, וחמא ברתיה קיימת אבתרייהו ובכאת, שאיל לה אבוה. * סחת

חלופי גרסאות

* דאדליק. * מוסיף תקונא דשרגא דא. * תקונא דאורייתא. * דביתהו. * ל"ג קיימת אבתרייהו * ת זכאן * ל"ג הא. * ב סח ליה ; סח ליה * אבא.

כי נר מצוה ותורה אור

הסולם

מאמר

הביט מאחריו, וראה בתו של בעל המלון עומדת מאחריהם. אמר, כי נר מצוה, מהו נר. זהו נר שהוא מצוה, שהנשים זוכות בו, והיא נר של שבת. שאע"פ שהנשים אינן זוכות בתורה, הרי הגברים זוכים בתורה, ומאירים לנר ההוא שהנשים מתקנות במצוה הזו. הנשים בתקון נר הזה, הגברים בתורה, להדליק ולהאיר הנר הזה, שהוא תקון של מצוה שהנשים נתחייבו בו.

תשל) שמעת ההיא אתתא וכי ; שמעה אשה ההיא ובכתה. בינתים, קם אביה של האשה שהיתה שם, ובא ביניהם, וראה בתו עומדת מאחריהם ובוכית. שאל אותה אביה. וסיפרה לו המעשה. התחיל אביה של האשה אף הוא, ובכה. אמר לו ר' יוסי, אולי תתנך

בעל

תשכז) ודרך חיים תוכחות מוסר ; היינו דרך חיים לבא בו לעולם הבא, שהם, התוכחות שאדם מקבל להסיר את עצמו מדרך הרע וללכת בדרך הטוב, עוד, יש לפרש, ודרך חיים, הוא אלו תוכחות מוסר, שהקב"ה מביא על האדם, לטהר אותו מעונותיו בתוכחות האלו. אשרי מי שמקבל אותם בחפץ לב.

תשכח) דבר אחר, כי וגו' ; פירוש אחר. כי נר מצוה, זהו נר, המאור של דוד, שהוא נר מצוה, תורה שבעל פה, דהיינו מלכות, שצריכה להתתקן תמיד, והיא אינה מאירה, אלא מתוך תורה שבכתב, שהוא ז"א, כי התורה שבעל פה אין לה אור אלא מתוך תורה שבכתב שהוא אור להאיר.

תשכט) אשגח אבתריה וחמא וכי ; תשכט) אשגח אבתריה וחמא וכי ; (דפו"י דף קס"ו ע"א) 242

ליה עוכדא. שארי אבוה דאמתא אוף איהו ובכה. אמר ליה רבי יוסי, דילמא חתנו בפעלה דברתיה, לא זכה באורייתא. אמר ליה ודאי הכי הוא, ועל דא ודאי בכינון, אנא וברתי תדיר.

תשלג) ובגין דחמינא, ליה יומא חד, דדליג מאגרא גדא, למשמע קדיש בחדרי צבורא, סליק ברעותא דילי, למיהב ליה ברתי, ותכף דנפקו צבורא מפי פנישתא, יהיבנא ליה ברתי. דאמינא בדלוגא דא דאמתא למשמע קדיש, גברא רבא דליהוי באורייתא, ואע"ג דאיהו רביא, ולא ידענא ביה מקדמת דנא. והשתא אפילו ברפת מזונא לא ידע, ולא יכילנא בהדיה למלעי בין חבריאי, דיוליף קריאת שמע, או ברפת מזונא.

תשלב) אמר ליה אעבר ליה באחרא, או דלמא ברא יוליד דלהוי גברא רבא. אדהכי קם איהו, ודלג עליהו ויתיב לקמייהו. אסתפל ביה רבי יוסי, אמר, ודאי אנא חמינא בהאי רביא, דנהורא דאורייתא ויפוק לעלמא מגיה. או ברא דיוקים מגיה. חייך ההוא רביא, ואמר, רבותי אימא קמיכוו חד מלה.

תשלג) פתח ואמר צעיר אני למים ואתם ישישים על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. האי קרא אתערו ביה עמודי עלמא. אבל אליהוא דכתיב ביה ממשפחת רם, אתערו, דהא מורעא דאברהם קאתא. ושפיר. אבל אליהוא פהנא הוה, ומורעא דיחזקאל נביאה הוה, כתיב הכא בן ברכאל הבווי, וכתיב הים יחזקאל בן בווי הכהן.

תשלד) ואי תימא בגין דכתיב בווי, בוז משפחות הוה. לאו הכי, הדר ואמר ממשפחת רם, עלאה על כלא. אמאי אקרי בווי. על דמבזה גרמיה

חלופי גרסאות

ג חדא. ד איהו. ה אבא. ו יפיק. ז אמר ההוא רביא.

מסורת הזוהר

ק) (איוב לב) ח"ג רע"ב. ת"ז בהשמטות ת"ט קמו. ז"ח פו ט"ג ש"ב תק"ח קיא ט"ד ש"ו שמ"ד. ו) (יחזקאל א) לך סט צ"א. ש) (איוב לא).

הסולם

מאמר

כי נר מצוה ותורה אור. של בעל המלון. וקפץ אליהם, וישב לפניהם. הסתכל בו ר' יוסי, אמר, ודאי אני רואה בילד הזה, שיצא ממנו אור תורה לעולם, או בן שיעמוד ממנו. צחק ילד ההוא, ואמר, רבותי, אומר לפניכם דבר אחד.

תשלג) פתח ואמר, צעיר וגו': פתח ואמר, צעיר אני לימים ואתם ישישים על כן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. במקרא הזה העירו עמודי עולם. אבל אליהוא, שכתוב בו, ממשפחת רם, העירו, כי בא מזרעו של אברהם. ויפה הוא. אבל אליהוא היה כהן ומורע יחזקאל הנביא היה, כי כתוב כאן, בן ברכאל הבווי, וכתוב שם, יחזקאל בן בווי הכהן.

תשלד) ואי תימא בגין וכו': ואם תאמר בשביל שכתוב בווי, בוז משפחות היה, אינו כן, כי חזר ואמר ממשפחת רם, דהיינו רם על

בעל בתך לא זכה בתורה. אמר לו ודאי כן הוא. ועל זה ודאי אני ובתי בוכים תמיד.

תשלג) ובגין דחמינא ליה וכו': ומשום שראיתי אותו יום אחד, שקפץ מן העליה הזו, לשמוע קדיש עם הצבור, עלה ברצוני לתת לו בתי, ומיד אחר שיצאו הצבור מבית הכנסת נתתי לו בתי. שאמרתי בקפיצה זו שבא לשמוע קדיש, ניכר שיהיה אדם גדול בתורה. ואע"פ שהוא ילד ולא ידעתי בו מקודם לכן, נתתי לו בתי. ועתה אפילו לברך ברכת המזון אינו יודע. ואיני יכול ללמוד עמו בין החברים שילמוד קריאת שמע או ברכת המזון.

תשלב) אמר ליה אעבר וכו': אמר לו ר' יוסי, העבר אותו באחר. או אולי יוליד בן שיהיה גדול בתורה. בינתיים קם הוא, חתנו (דפריי דף קס"ו ע"א)

לגבי מאן * דגדול מניה, ועל דא סליק בשמא עלאה, בוני, דא דאקרי אדם
 "שלימא בכלא, מה דלא אקרי הכי בר נש אחרא, הדא הוא דכתיב (ט) ואתה
 בן אדם, ועל דסליק בשמא דא, אקרי רם, עלאה על פלא.

תשלה) ועל דא אמר צעיר אני לימים. לימים, מימים מבעי ליה, סמאי
 לימים. אלא אמר צעיר אני, ואזעירנא גרמי לימים, לגבי בר נש דאית ליה
 יומין סגיאין. מ"ט. בגין דאמרתי דימים ידברו, ועל דא צעיר אני, ואזעירנא
 גרמי לגבי ימים. ואתם ישישים, חמינא לכו ישישים. על פן זחלתי ואירא
 מחות דעי אתכם. יאוף אנא, אמרתי ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה.
 ודאי. אכן רוח היא באנוש ונשמת שדי תבינם. ועל דא בגין דאנא רביא, שוינא
 ברעותי דלא למללא עד כתרין ירחין, ועד יומא דא אשתלימו. והשתא דאתון
 הקא, אית למפתח באורייתא קמייכו.

תשלו) פתח ואמר, (א) פי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר.
 פי גר מצוה דא איהי משנה, כד"א (ב) ותתורה ותמצוה. ותתורה: זו תורה
 שבכתב. ותמצוה: זו משנה. דאיהי גר שרנא, דקיימא לאדלקא.

תשלו) גר אמאי אקרי גר. אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין, רמ"ח
 שייפין עלאין, יאיהו פתחת לגבייהו תרין דרועין דילה, כדין אתפלילו אלין
 תרין דרועין בהו, ואקרי גר. ותורה אור, דקא נהיר לההוא גר (ג) ואדליקת

מסורת הזהר

(ת) יחזקאל (ב). (א) (משלי ו) לעיל תשכו צ"צ. (ב) (שמות
 כד) ח"ג מ: ז"ח עג ט"א שט"ז תק"ח קה ט"ג ש"א.

חלופי גרסאות

ח שלימו דכלא. ט מאן. י ל"ג אוף אנא. כ יומא דא
 ול"ג תרין ירחין ול"ג אשתלימו; עד יומא דא דאשלימת
 תרין ירחין; עד דאשלימו תרין ירחין יומא דא אשתלימו.
 ל דאיהי; דאיהו. מ ואדליק.

הסולם

מאמר

על הכל. ולמה נקרא בוזי. היינו משום שמבזה
 עצמו. לפני מי שגדול ממנו. ועל כן עלה בשם
 העליון, בוזי, אותו שנקרא אדם שלם בכל.
 מה שלא נקרא כן אדם אחר, דהיינו יחזקאל,
 שכתוב, ואתה בן אדם. ועל שאליהוא נקרא
 בשם הזה, בוזי, נקרא רם, היינו רם על הכל.
 תשלה) ועל דא אמר וכו': ועל כן אמר,
 צעיר אני לימים. שואל, אומר לימים, מימים
 היה צריך לומר, מהו לימים. אלא אמר, צעיר
 אני דהיינו שמיעטתי את עצמי, לימים לפני
 אדם שיש לו ימים רבים. מהו הטעם. משום
 שאמרתי ימים ידברו, ועל כן צעיר אני,
 דהיינו שמיעטתי את עצמי, לפני ימים. ואתם
 ישישים, ראיתי אתכם ישישים, על כן זחלתי
 ואירא מחות דעי אתכם. אף אני. אמרתי ימים
 ידברו ורב שנים יודיעו חכמה, ודאי, אכן
 רוח הוא באנוש ונשמת שדי תבינם. ועל כן
 כשביל שאני ילד, שמת ברצוני שלא לדבר
 עד ב' חדשים, ועד היום הזה נשלמו. ועתה
 (דפו"י דף קס"ו ע"א *) דף קס"ו ע"ב)

כי גר מצוה ותורה אור

שאתם כאן, יש לפתוח בדברי תורה לפניכם.
 תשלו) פתח ואמר, כי וכו': פתח ואמר,
 כי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות
 מוסר. כי גר מצוה זהו משנה, כמש"א, התורה
 והמצוה. התורה זו תורה שבכתב, ז"א. והמצוה
 זו היא משנה, דהיינו המלכות. שהיא גר,
 דהיינו גר העומד להדליק אותו. כי המלכות
 אין לה אור מעצמה, וצריכה לז"א שידליק
 אותה ויאיר בה.
 תשלו) גר אמאי אקרי וכו': שואל
 המלכות נקראת גר, למה היא נקראת גר.
 ומשיב, אלא, כשהמלכות מקבלת מבין ב'
 הזרועות דז"א, שה"ס ב' קוין ימין ושמאל,
 רמ"ח אברים העליונים, שהם חסדים של רמ"ח
 מצות עשה. היא פותחת אליהם ב' זרועות
 שלה, שהם ב' קוין ימין ושמאל שלה. אז
 נכללו אלו ב' הזרועות ברמ"ח האברים, ונעשו
 בגי' ר"נ. וע"כ נקראת גר. ותורה אור,
 מפני שהתורה מאירה לנר הזה, והנר נדלק
 ממנה

מִיָּה מִסְטָרָא דְאֹר קְדָמָהּ, דְּאִיהוּ יְמִינָא. דְּהָא אֹרְיִיתָא מְהֵהוּא סְטָרָא דִּימִינָא
 דְּאֹר קְדָמָהּ אֲתִיְהִיבַת, דְּכְתִיב ׀ מִימִינוּ אֵשׁ דַּת לְמוֹ, מִסְטָרָא דִּימִינָא
 אֲתִיְהִיבַת, יִואַע"ג דְּאֲתְּפִלִּיל בֵּיהּ שְׁמַאלָא, דְּהָא פְּדִין אִיהוּ שְׁלִימוּ דְכָלָא.
 (תשלח) אֹר דָּא אֲתְּפִלִּיל בְּמֵאֲתָן וְשַׁבְעָה עֲלִמִין, דְּאִינוּן גְּנִיזִין בְּסְטָרָא
 דְּהֵהוּא אֹר, וְאֲתְּפִשְׁט בְּכֻלְהוּ. תְּחֻחַת פּוּרְסִיָּא עֲלָא טְמִירָא, שְׁרִיזִין אִינוּן
 עוֹלְמוֹת, ׀ מִסְטָרָא דְּהֵהוּא יְמִינָא. תְּלַת מָאָה וְעֶשְׂרֵי אִינוּן, מְאֲתָן וְשַׁבְעָה, אִינוּן
 בְּסְטָרָא דִּימִינָא. מָאָה וּתְלַת, אִינוּן בְּסְטָרָא דְּשְׁמַאלָא. וְאִינוּן תְּלַת מָאָה וְעֶשְׂרֵי.
 וְאַלִּין אִינוּן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַקֵּן תְּדִיר ׀ לְצַדִּיקָא, וְיִמְאֲלִין מְתַפְּשֵׁטֵן כְּמָה
 וְכְמָה אוֹצְרֵי חֲמֻדָּה, וְכֻלְהוּ גְּנִיזִין לְאֲתַעְדָּנָא מְנַהוּן צַדִּיקָא לְעֲלָמָא דְּאֲתִי וְעַל
 אֲלִין פְּתִיב ׀ לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמַלָּא וְעַל אֲלִין פְּתִיב ׀ עֵין לֹא
 רְאָתָה אֱלֹהִים זוֹלְתָךְ וְגו'.

מסורת הזוהר
 (ג) (דברים לג) ויצא ג צ"ה. (ד) (משלי ח) הקסה"ז נח
 צ"א. ה (ישעיה סד) לעיל אות תרעו צ"ג.
 חלופי גרסאות
 נ אע"ג. ט בטרא. ע ל"ג לצדיקא.

הסולם

ממנה מצד אור הראשון, שהוא ימין, כי
 התורה מצד ימין ההוא, שהוא אור הראשון,
 ניתנה. שכתוב, מימינו אש דת למו, מימין
 היא ניתנה, ואע"פ שנכלל בה שמאל. כי אז,
 שנכלל בה שחאל, הוא שלימות הכל.
 מאמר ר"ז בימינא ק"ג בשמאלא
 (תשלח) אֹר דָּא אֲתְּכַלִּיל בְּמֵאֲתָן וְכוּ':
 אור זה נכלל בר"ז עלמין, שהם גנוזים תחת
 אור ההוא, והוא מתפשט בכלם. תחת כסא
 עליון הנסתר, שהוא בינה. שורים אלו ר"ז
 העולמות מצד ימין ההוא. ש"י הם, ר"ז מצד
 ימין, ק"ג מצד שמאל, שביחד הם ש"י. ואלו
 הם שהקב"ה מתקן תמיד בשביל הצדיקים,
 ומאלו מתפשטים כמה וכמה אוצרי חמדה,
 וכולם גנוזים לעדן מהם הצדיקים לעולם
 הבא, ועל אלו כתוב, להנחיל אוהבי יש
 ואוצרותיהם אמלא. ועל אלו כתוב, עין לא
 ראתה אלקים זולתך וגו'.
 ביאור הדברים. כבר ידעת שג' נקודות
 חולם שורק חירק יוצאים בבינה (כנ"ל ב"א
 ט"ו ד"ה ההוא) וה"ס ג' קוין שבה. וביציאת
 ב' הנקודות חולם שורק שהם ב' קוין ימין
 ושמאל, נעשה מצב אחורים בבינה. כי מטרם
 שנכללו ימין ושמאל זה בזה. נמצא קו הימין
 הוא חסר ג"ר שהוא בכחינת נקודת החולם.
 וקו שמאל יש בו ג"ר, דהיינו חכמה, אבל
 משום שחסר מחסדים אין החכמה מאירה בו.
 ולהיותם שניהם חסרים ע"כ נבחנום למצב
 (דפו"י דף קס"ו ע"ב)
 ר"ז בימינא ק"ג בשמאלא
 אחורים דבינה. ואח"כ כשיצאה נקודת החירק,
 שה"ס קו האמצעי, והכריע והכליל ב' הקוין
 ימין ושמאל זה בזה, נבחן למצב הפנים דבינה,
 כי אז נשלם קו הימין בג"ר מהתכללות השמאל
 וקו השמאל נשלם בחסדים מהתכללות קו
 הימין, ושניהם נתמלאו בשלמותם הראוי.
 אמנם גם אחר יציאת הפנים, שכבר יש
 לה ג' קוין, עוד נשאר בה מצב אחורים,
 מטעם שאין העדר ברוחני, ולא עוד, אלא
 כל החכמה שמאירה במצב הפנים נמשכת
 ממצב של האחורים. (כנ"ל בהקדמת ספר
 הזוהר דף י"ב ד"ה ואלמלא ע"ש) וכיון שכבר
 נמשך קו האמצעי, נבחנום ג' קוין גם במצב
 אחורים, שני קוין, הימין והאמצעי נחשבים
 בימין בסוד נקודת החולם שחסרים ג"ר. וקו
 השמאל, נבחן לנקודת השורק החסר מחסדים,
 דהיינו כמו שהיו במצב האחורים.
 ותדע, שמצב הזה דאחורים דבינה נבחן
 שבו י"ש עולמות, ר"ז מימין וק"ג משמל. כי
 הש' רומזת לג' קוין. (כנ"ל אות תר"ח בהסלם)
 שבכל אחד מאה ספירות, כי ספירות הבינה
 הם בסוד מאה. והי' רומזת לשיעור קומה
 של י"ס, שהן ג"ר וז"ת. ונמצא שב' קוין של
 הש' שהם הימין והאמצעי, שהם בימין, הם
 ר' ומשיעור קומה לקח ז' ספירות חסר ג"ר,
 והם ביחד ר"ז. וקו השמאלי של הש' שה"ס
 נקודת השורק, שהוא חכמה בלי חסדים, הוא
 מאה